

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

30. november 2023*

»Præjudiciel forelæggelse – asylpolitik – forordning (EU) nr. 604/2013 – artikel 3-5, 17 og 27 – forordning (EU) nr. 603/2013 – artikel 29 – forordning (EU) nr. 1560/2003 – bilag X – ret til information for ansøgeren om international beskyttelse – fælles folder – personlig samtale – ansøgning om international beskyttelse tidligere indgivet i en første medlemsstat – ny ansøgning indgivet i en anden medlemsstat – ulovligt ophold i den anden medlemsstat – tilbagetagelsesprocedure – tilsidesættelse af retten til information – manglende personlig samtale – beskyttelse mod risikoen for indirekte refoulement – gensidig tillid – retlig prøvelse af afgørelsen om overførsel – omfang – konstatering af, at der i den anmodede medlemsstat er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse – diskretionære klausuler – risiko for tilsidesættelse af non-refoulement-princippet i den anmodede medlemsstat«

I de forenede sager C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 og C-328/21,

angående fem anmodninger om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol, Italien) ved afgørelse af 29. marts 2021, indgået til Domstolen den 8. april 2021 (C-228/21), af Tribunale di Roma (retten i Rom, Italien) ved afgørelse af 12. april 2021, indgået til Domstolen den 22. april 2021 (C-254/21), af Tribunale di Firenze (retten i Firenze, Italien) ved afgørelse af 29. april 2021, indgået til Domstolen den 10. maj 2021 (C-297/21), af Tribunale di Milano (retten i Milano, Italien) ved afgørelse af 14. april 2021, indgået til Domstolen den 17. maj 2021 (C-315/21), og af Tribunale di Trieste (retten i Trieste, Italien) ved afgørelse af 2. april 2021, indgået til Domstolen den 26. maj 2021 (C-328/21), i sagerne

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino (C-228/21),

DG (C-254/21),

XXX.XX (C-297/21),

PP (C-315/21),

GE (C-328/21)

mod

CZA (C-228/21),

* Processprog: italiensk.

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino
(C-254/21, C-297/21, C-315/21 og C-328/21),

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Prechal, samt dommerne F. Biltgen, N. Wahl, J. Passer (refererende dommer) og M.L. Arastey Sahún,

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: fuldmægtig C. Di Bella,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 8. juni 2022,

efter at der er afgivet indlæg af:

- XXX.XX ved advocate C. Favilli og L. Scattoni,
- GE ved avvocata C. Bove,
- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocati dello Stato L. D'Ascia og D.G. Pintus,
- den tyske regering ved J. Möller og R. Kanitz, som befuldmægtigede,
- den franske regering ved A.-L. Desjonquères og J. Illouz, som befuldmægtigede,
- den nederlandske regering ved M.K. Bulterman, M. de Ree og A. Hanje, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved A. Azéma og C. Cattabriga, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 20. april 2023,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 2, artikel 4 og 5, artikel 17, stk. 1, artikel 18, stk. 1, artikel 20, stk. 5, samt artikel 27 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31, herefter »Dublin III-forordningen«), af artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning nr. 604/2013 og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011 om oprettelse af et europæisk agentur for den

operationelle forvaltning af store [IT]-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (EUT 2013, L 181, s. 1, herefter »Eurodacforordningen«) samt af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

2. Anmodningerne er blevet indgivet i forbindelse med fem tvister, hvoraf den første (sag C-228/21) er mellem Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino (indenrigsministeriet, afdelingen for civile friheder og immigration – Dublin-enheden, Italien) (herefter »indenrigsministeriet«) og CZA og vedrører indenrigsministeriets afgørelse om at overføre ham til Slovenien efter den ansøgning om international beskyttelse, som han har indgivet i Italien, og de fire andre (sagerne C-254/21, C-297/21, C-315/21 og C-328/21) er mellem på den ene side henholdsvis DG, XXX.XX, PP og GE – idet de tre førstnævnte ligeledes har indgivet en sådan ansøgning i Italien, og GE befinder sig dér ulovligt – og på den anden side indenrigsministeriet og vedrører sidstnævntes afgørelser om at overføre DG til Sverige, XXX.XX og PP til Tyskland samt GE til Finland.

Retsforskrifter

Kvalifikationsdirektivet

3. Kapitel II i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9, herefter »kvalifikationsdirektivet«) har overskriften »Vurdering af ansøgninger om international beskyttelse« og omfatter bl.a. direktivets artikel 8 med overskriften »National beskyttelse«. Den nævnte artikel fastsætter:

»1. Som led i vurderingen af ansøgningen om international beskyttelse kan medlemsstaterne beslutte, at en ansøger ikke har behov for international beskyttelse, hvis den pågældende i en del af hjemlandet:

- a) ikke har grund til at nære nogen velbegrundet frygt for forfølgelse eller ikke løber nogen reel risiko for at lide alvorlig overlast, eller
- b) har adgang til beskyttelse mod forfølgelse eller alvorlig overlast, jf. artikel 7,

og sikkert og lovligt kan rejse til og sikkert og lovligt kan rejse ind i den del af landet og med rimelighed kan forventes at bosætte sig der.

2. Ved undersøgelsen af, om ansøgeren har grund til at nære en velbegrundet frygt for forfølgelse eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast eller har adgang til beskyttelse mod forfølgelse og alvorlig overlast i en del af hjemlandet, jf. stk. 1, tager medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 4 hensyn til de generelle forhold, der hersker i den pågældende del af landet, samt til ansøgerens personlige forhold på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om ansøgningen. Med henblik herpå sikrer medlemsstaterne, at der indhentes præcise og aktuelle oplysninger fra relevante kilder, såsom De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge og Det Europæiske Asylstøttekontor.«

- 4 Kvalifikationsdirektivets artikel 15, der har overskriften »Alvorlig overlast«, og som er indeholdt i direktivets kapitel V med overskriften »Berettigelse til subsidiær beskyttelse«, bestemmer:

»Ved alvorlig overlast forstås:

[...]

- c) alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.«

Dublin III-forordningen

- 5 18. og 19. betragtning til Dublin III-forordningen har følgende ordlyd:

»(18) Der bør afholdes en personlig samtale med ansøgeren for at lette afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse. Så snart ansøgningen om international beskyttelse er indgivet, bør ansøgeren informeres om anvendelsen af denne forordning og om muligheden for under samtalen at fremlægge oplysninger om, at familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer opholder sig i medlemsstaterne, for at lette proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

(19) For at sikre en effektiv beskyttelse af de pågældende personers rettigheder bør der fastlægges retsgarantier og en ret til adgang til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser vedrørende overførsler til den ansvarlige medlemsstat, jf. navnlig [chartrets] artikel 47 [...]. Med henblik på at sikre, at folkeretten overholdes, bør adgangen til effektive retsmidler i forbindelse med sådanne afgørelser omfatte både undersøgelsen af anvendelsen af denne forordning og af den retlige og faktiske situation i den medlemsstat, som ansøgeren overføres til.«

- 6 Den nævnte forordnings artikel 3, der har overskriften »Adgang til proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse«, og som er indeholdt i forordningens kapitel II med overskriften »Almindelige principper og garantier«, fastsætter følgende i stk. 1 og 2:

»1. Medlemsstaterne behandler enhver ansøgning om international beskyttelse fra en tredjelandstatsborger eller statsløs, der indgiver en ansøgning på en af medlemsstaternes område, herunder ved grænsen eller i transitområderne. En ansøgning behandles kun af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.

2. Kan det ikke på grundlag af kriterierne i denne forordning afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, er det den første medlemsstat, som ansøgningen om international beskyttelse indgives til, der er ansvarlig for behandlingen.

Er det umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i [chartrets] artikel 4 [...], skal den medlemsstat, der træffer afgørelsen, fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III for at fastslå, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Kan en overførsel ikke gennemføres i medfør af dette stykke til nogen medlemsstat, der er udpeget på grundlag af kriterierne i kapitel III, eller til den første medlemsstat, hvor ansøgningen blev indgivet, bliver den medlemsstat, der træffer afgørelsen, den ansvarlige medlemsstat.«

7 Forordningens artikel 4 med overskriften »Retten til information« er affattet på følgende måde:

»1. Så snart en ansøgning om international beskyttelse er indgivet, jf. artikel 20, stk. 2, i en medlemsstat, skal dennes kompetente myndigheder informere ansøgeren om anvendelsen af denne forordning og navnlig om:

- a) formålene med denne forordning og følgerne af at indgive en anden ansøgning i en anden medlemsstat og følgerne af at flytte fra en medlemsstat til en anden under proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i medfør af denne forordning, og under behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse
- b) kriterierne for fastlæggelse af den ansvarlige medlemsstat, sådanne kriteriers rækkefølge i procedurens forskellige etaper og deres varighed, herunder at indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse i en medlemsstat kan medføre, at denne medlemsstat bliver ansvarlig i henhold til denne forordning, selv hvis et sådant ansvar ikke følger af disse kriterier
- c) den personlige samtale som omhandlet i artikel 5 og muligheden for at afgive oplysninger om, at familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer opholder sig i medlemsstaterne, herunder hvordan ansøgeren kan afgive sådanne oplysninger
- d) muligheden for at påklage en afgørelse om overførsel og, hvor det er relevant, at anmode om suspension af overførslen
- e) det forhold, at medlemsstaternes kompetente myndigheder udelukkende kan udveksle oplysninger om vedkommende med henblik på gennemførelsen af deres forpligtelser, som følger af denne forordning
- f) at den pågældende har ret til at få indsigt i oplysninger om vedkommende selv og til at kræve, at sådanne oplysninger rettes, hvis de er ukorrekte, eller slettes, hvis de er ulovligt behandlede, samt procedurerne for udøvelse af disse rettigheder, herunder kontaktoplysninger for de myndigheder, der er omhandlet i artikel 35, og for de nationale databeskyttelsesmyndigheder, som har ansvaret for at behandle krav om beskyttelse af personoplysninger.

2. De oplysninger, som er omhandlet i stk. 1, skal gives skriftligt på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed formodes at forstå. Medlemsstaterne skal til det formål benytte den fælles folder, som er udarbejdet i henhold til stk. 3.

Når det er nødvendigt for at sikre, at ansøgeren forstår oplysningerne korrekt, skal de også gives mundtligt, f.eks. under den personlige samtale, jf. artikel 5.

3. [Europa-]Kommissionen udarbejder ved gennemførelsesretsakter en fælles folder samt en særlig folder for uledsagede mindreårige, som mindst indeholder de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1. Den fælles folder skal også indeholde oplysninger vedrørende anvendelsen af [Eurodacforordningen] og navnlig det formål, med henblik på hvilket en ansøgers data kan behandles i Eurodac. Den fælles folder udarbejdes på en sådan måde, at den sætter medlemsstaterne i stand til at supplere den med yderligere oplysninger, som er specifikke for den

enkelte medlemsstat. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.«

8 Forordningens artikel 5 har overskriften »Personlig samtale« og er sålydende:

»1. For at lette proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, afholder den medlemsstat, som træffer afgørelsen, en personlig samtale med ansøgeren. Samtalen skal også sikre, at de oplysninger, der gives til ansøgeren i overensstemmelse med artikel 4, bliver forstået korrekt.

2. Den personlige samtale kan undlades, hvis

a) ansøgeren er forsvundet, eller

b) ansøgeren efter at have modtaget de i artikel 4 omhandlede oplysninger allerede på anden vis har afgivet oplysninger, der er relevante for afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Den medlemsstat, der undlader at afholde samtalen, skal give ansøgeren mulighed for at fremlægge alle yderligere oplysninger, der er relevante for en korrekt afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, inden der træffes afgørelse om at overføre ansøgeren til den ansvarlige medlemsstat i henhold til artikel 26, stk. 1.

3. Den personlige samtale skal afholdes hurtigt, og under alle omstændigheder inden der træffes afgørelse om at overføre ansøgeren til den ansvarlige medlemsstat i henhold til artikel 26, stk. 1.

4. Den personlige samtale skal afholdes på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed formodes at forstå, og som vedkommende kan kommunikere på. Når det er nødvendigt, gør medlemsstaterne brug af en tolk, der kan sikre en tilfredsstillende kommunikation mellem ansøgeren og den person, som afholder den personlige samtale.

5. Den personlige samtale skal finde sted under forhold, som sikrer en passende fortrolighed. Den skal afholdes af en person, der er kvalificeret hertil i henhold til den nationale lovgivning.

6. Den medlemsstat, som afholder den personlige samtale, skal udarbejde et skriftligt resumé heraf, der mindst indeholder de vigtigste oplysninger, som ansøgeren har givet under samtalen. Dette resumé kan enten have form af en rapport eller et standardskema. Medlemsstaten sikrer, at ansøgeren og/eller den juridiske rådgiver eller anden rådgiver, der repræsenterer ansøgeren, i god tid får adgang til resuméet.«

9 Dublin III-forordningens artikel 7, stk. 3, bestemmer:

»Med henblik på anvendelsen af kriterierne i artikel 8, 10 og 16 skal medlemsstaterne inddrage alle foreliggende beviser for, at familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer til ansøgeren opholder sig på en medlemsstats område, forudsat at disse beviser fremlægges, inden en anden medlemsstat har accepteret anmodningen om at overtage eller tilbagetage den pågældende i henhold til henholdsvis artikel 22 og 25, og forudsat at der endnu ikke er truffet en første afgørelse med hensyn til substansen om ansøgerens tidligere ansøgninger om international beskyttelse.«

- 10 Den nævnte forordnings artikel 17 med overskriften »Diskretionære klausuler« fastsætter følgende i stk. 1:

»Uanset artikel 3, stk. 1, kan enhver medlemsstat beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning.

Den medlemsstat, der beslutter at behandle en ansøgning om international beskyttelse i medfør af dette stykke, bliver den ansvarlige medlemsstat og påtager sig de forpligtelser, der er forbundet med dette ansvar. I givet fald underretter den, ved brug af det elektroniske kommunikationsnet Dublinet, som er oprettet i henhold til artikel 18 i [Kommissionens] forordning (EF) nr. 1560/2003 [af 2. september 2003 om gennemførelsesforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT 2003, L 222, s. 3)], den medlemsstat, der tidligere var ansvarlig, den medlemsstat, der gennemfører en procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den medlemsstat, der har modtaget en anmodning om at overtage eller tilbagetage ansøgeren.

Den medlemsstat, der bliver ansvarlig i henhold til dette stykke, skal også straks angive dette i Eurodac i henhold til [Eurodacforordningen] ved at tilføje den dato, hvor beslutningen om at behandle ansøgningen blev truffet.«

- 11 Forordningens artikel 18, som har overskriften »Den ansvarlige medlemsstats forpligtelser«, har følgende ordlyd:

»1. Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig, er forpligtet til:

- a) på de betingelser, der er fastsat i artikel 21, 22 og 29, at overtage en ansøger, der har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat
- b) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en ansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse
- c) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 [og] 29, at tilbagetage en tredjelandstatsborger eller statsløs, der har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse
- d) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en tredjelandstatsborger eller statsløs, hvis ansøgning der er meddelt afslag på, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse.

2. I de tilfælde, der er omfattet af anvendelsesområdet for stk. 1, litra a) og b), skal den ansvarlige medlemsstat behandle eller afslutte behandlingen af den ansøgning om international beskyttelse, som ansøgeren har indgivet.

Når den ansvarlige medlemsstat har indstillet behandlingen af en ansøgning, efter at ansøgeren har trukket den tilbage, inden der er truffet en substansafgørelse i første instans, sikrer den pågældende medlemsstat i de tilfælde, der er omfattet af anvendelsesområdet for stk. 1, litra c), at

ansøgeren har ret til at anmode om, at behandlingen af vedkommendes ansøgning afsluttes, eller til at indgive en ny ansøgning om international beskyttelse, som ikke skal behandles som en fornyet ansøgning som fastsat i [Europa-Parlamentets og Rådets] direktiv 2013/32/EU [af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60, herefter »proceduredirektivet«)]. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaten, at behandlingen af ansøgningen afsluttes.

Når der kun er givet afslag på ansøgningen i første instans, skal den ansvarlige medlemsstat i de tilfælde, der er omfattet af anvendelsesområdet for stk. 1, litra d), sikre, at den pågældende har eller har haft mulighed for at anvende effektive retsmidler som omhandlet i [proceduredirektivets] artikel 46 [...].«

12 Forordningens artikel 19 med overskriften »Ansvarets ophør« bestemmer:

»1. Udsteder en medlemsstat en opholdstilladelse til en ansøger, overgår de i artikel 18, stk. 1, nævnte forpligtelser til den pågældende medlemsstat.

2. De i artikel 18, stk. 1, nævnte forpligtelser bortfalder, hvis den ansvarlige medlemsstat, når den anmodes om at overtage eller tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), kan fastslå, at den pågældende har forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder, medmindre den pågældende har en gyldig opholdstilladelse, som er udstedt af den ansvarlige medlemsstat.

En ansøgning, som indgives efter en fraværperiode, jf. første afsnit, betragtes som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

3. De i artikel 18, stk. 1, litra c) og d), anførte forpligtelser bortfalder, hvis den ansvarlige medlemsstat, når den anmodes om at tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), kan fastslå, at den pågældende har forladt medlemsstaternes område i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, som er udstedt efter tilbagetrækningen af eller afslaget på ansøgningen.

En ansøgning, som indgives efter en faktisk udsendelse har fundet sted, betragtes som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.«

13 Dublin III-forordningens artikel 20, der har overskriften »Indledning af proceduren«, og som er indeholdt i forordningens kapitel VI med overskriften »Procedurer for overtagelse og tilbagetagelse«, afdeling I med overskriften »Indledning af proceduren«, fastsætter:

»1. Proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, indledes, så snart en ansøgning om international beskyttelse indgives for første gang i en medlemsstat.

2. En ansøgning om international beskyttelse betragtes som indgivet på det tidspunkt, hvor en af ansøgeren indgivet formular eller en af myndighederne udfærdiget rapport er kommet den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder i hænde. I tilfælde, hvor der ikke er tale om en skriftlig ansøgning, skal tidsrummet mellem ansøgerens hensigtserklæring og udfærdigelsen af en rapport være så kort som muligt.

[...]

5. Den medlemsstat, som den første ansøgning om international beskyttelse er indgivet til, skal på de i artikel 23, 24, 25 og 29 fastsatte betingelser og med henblik på at afslutte proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, tilbagetage en ansøger, der opholder sig i en anden medlemsstat uden opholdstilladelse, eller som dér har indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse efter at have trukket sin første ansøgning, som er indgivet i en anden medlemsstat, tilbage under proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

[...]«

- 14 Den nævnte forordnings artikel 21, der har overskriften »Indgivelse af en anmodning om overtagelse«, bestemmer følgende i stk. 1, første afsnit:

»Hvis en medlemsstat, som en ansøgning om international beskyttelse indgives til, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, kan den snarest muligt og under alle omstændigheder inden for en frist på tre måneder efter, at ansøgningen er indgivet, jf. artikel 20, stk. 2, anmode denne anden medlemsstat om at overtage ansøgeren.«

- 15 Forordningens artikel 23 med overskriften »Indgivelse af en anmodning om tilbagetagelse, når en ny ansøgning er indgivet i den anmodende medlemsstat« fastsætter:

»1. Når en medlemsstat, hvor en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), har indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig i henhold til artikel 20, stk. 5, og artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), kan den anmode den anden medlemsstat om at tilbagetage den pågældende.

[...]

3. Når anmodningen om tilbagetagelse ikke fremsættes inden for de frister, som er fastsat i stk. 2, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse den medlemsstat, som den nye ansøgning er indgivet til.«

- 16 Forordningens artikel 24, der har overskriften »Indgivelse af en anmodning om tilbagetagelse, når der ikke er indgivet nogen ny ansøgning i den anmodende medlemsstat«, bestemmer følgende i stk. 1:

»Når en medlemsstat, på hvis område en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), opholder sig uden opholdstilladelse, og som ikke har modtaget nogen ny ansøgning om international beskyttelse, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig i henhold til artikel 20, stk. 5, og artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), kan den anmode denne anden medlemsstat om at tilbagetage den pågældende.«

- 17 Dublin III-forordningens artikel 26, der har overskriften »Meddelelse af en afgørelse om overførsel«, og som er indeholdt i afdeling IV med overskriften »Proceduremæssige garantier« i forordningens kapitel VI, er affattet på følgende måde:

»1. Når den anmodende medlemsstat accepterer at overtage eller tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), meddeler den anmodende medlemsstat den pågældende afgørelsen om, at vedkommende skal overføres til den ansvarlige medlemsstat, og i givet fald afgørelsen om ikke at behandle vedkommendes ansøgning om international beskyttelse. Hvis en juridisk rådgiver eller anden rådgiver repræsenterer den pågældende, kan medlemsstaterne vælge at meddele afgørelsen til en sådan juridisk rådgiver eller

anden rådgiver i stedet for til den pågældende selv og, hvor det er relevant, give den pågældende meddelelse om afgørelsen.

2. Den i stk. 1 omhandlede afgørelse skal indeholde oplysninger om de retsmidler, som er til rådighed, herunder om retten til eventuelt at anmode om opsættende virkning, og om fristerne for anvendelse af disse retsmidler og for gennemførelsen af overførslen og omfatter om nødvendigt oplysninger om, hvor og hvornår den pågældende skal møde op, hvis vedkommende selv tager til den ansvarlige medlemsstat.

Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger om personer eller enheder, der kan yde retshjælp til den pågældende, videregives til vedkommende sammen med den i stk. 1 omhandlede afgørelse, såfremt disse oplysninger ikke allerede er blevet meddelt.

3. Hvis den pågældende ikke bistås eller repræsenteres af en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, skal medlemsstaterne underrette vedkommende om de vigtigste elementer i afgørelsen, som altid skal omfatte oplysninger om tilgængelige retsmidler og fristerne for anvendelse af sådanne retsmidler, på et sprog, som den pågældende forstår eller med rimelighed formodes at forstå.«

18 Forordningens artikel 27, der har overskriften »Retsmidler«, og som er indeholdt i nævnte afdeling IV, fastsætter følgende i stk. 1:

»Ansøgeren eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), har ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel.«

19 Den nævnte forordnings artikel 29, der har overskriften »Nærmere bestemmelser og frister«, og som er indeholdt i forordningens kapitel VI, afdeling VI med overskriften »Overførsler«, bestemmer følgende i stk. 2:

»Finder overførslen ikke sted inden for fristen på seks måneder, fritages den ansvarlige medlemsstat for sine forpligtelser til at overtage eller tilbagetage den pågældende, og ansvaret overføres så til den anmodende medlemsstat. Denne tidsfrist kan forlænges til højst et år, hvis overførslen ikke kunne gennemføres på grund af fængsling af den pågældende, eller til højst 18 måneder, hvis den pågældende forsvinder.«

Proceduredirektivet

20 I proceduredirektivet omfatter kapitel II, som har overskriften »Grundlæggende principper og garantier«, bl.a. artikel 9. Denne artikel med overskriften »Ret til at forblive i medlemsstaten under behandlingen af ansøgningen« fastsætter følgende i stk. 3:

»En medlemsstat kan kun udlevere en ansøger til et tredjeland i medfør af stk. 2, hvis de kompetente myndigheder finder det godtgjort, at en afgørelse om udlevering ikke vil føre til direkte eller indirekte refolement i strid med den pågældende medlemsstats internationale forpligtelser og EU-forpligtelser.«

21 Proceduredirektivets artikel 14, der har overskriften »Personlig samtale«, er sålydende:

»1. Inden den besluttende myndighed træffer afgørelse, skal ansøgeren tilbydes en personlig samtale om sin ansøgning om international beskyttelse med en person, der i henhold til national ret er kompetent til at forestå en sådan samtale. Personlige samtaler om substansen i en ansøgning om international beskyttelse forestås af den besluttende myndigheds personale. Dette afsnit berører ikke artikel 42, stk. 2, litra b).

Såfremt et stort antal tredjelandstatsborgere eller statsløse samtidigt søger om international beskyttelse, og det derfor i praksis er umuligt for den besluttende myndighed at afholde samtaler om substansen i hver ansøgning i rette tid, kan medlemsstaterne beslutte, at en anden myndigheds personale midlertidigt inddrages i afholdelsen af sådanne samtaler. I så fald skal den pågældende anden myndigheds personale modtage relevant uddannelse på forhånd [...]

[...]

2. En personlig samtale om substansen i ansøgningen kan undlades, når:

- a) den besluttende myndighed kan træffe en positiv afgørelse med hensyn til flygtningestatus på grundlag af de foreliggende bevismidler, eller
- b) den besluttende myndighed mener, at ansøgeren er uegnet eller ude af stand til at deltage i en samtale på grund af omstændigheder, som vedkommende ikke selv er herre over. I tvivlstilfælde konsulterer den besluttende myndighed en sundhedsperson for at fastslå, om den tilstand, der medfører, at ansøgeren er uegnet eller ude af stand til at deltage i samtalen, er forbigående eller af varig karakter.

Hvis der ikke afholdes nogen personlig samtale i henhold til litra b) eller eventuelt med den person, over for hvem der består forsørgerpligt, skal der gøres en rimelig indsats for at give ansøgeren eller den person, over for hvem der består forsørgerpligt, mulighed for at fremlægge yderligere oplysninger.

3. Det forhold, at der ikke finder en personlig samtale sted i henhold til denne artikel, forhindrer ikke, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om en ansøgning om international beskyttelse.

4. Det forhold, at der ikke finder en personlig samtale sted i henhold til stk. 2, litra b), har ikke negativ indvirkning på den besluttende myndigheds afgørelse.

5. Uanset artikel 28, stk. 1, kan medlemsstaterne, når de tager stilling til en ansøgning om international beskyttelse, tage det forhold i betragtning, at ansøgeren er udeblevet fra den personlige samtale, medmindre vedkommende havde en gyldig grund til at udeblive.«

22 Direktivets artikel 15 med overskriften »Krav til en personlig samtale« bestemmer:

»1. En personlig samtale finder normalt sted, uden at der er andre familiemedlemmer til stede, medmindre den besluttende myndighed finder det nødvendigt af hensyn til en tilfredsstillende sagsbehandling, at der er andre familiemedlemmer til stede.

2. En personlig samtale skal finde sted under forhold, der sikrer passende fortrolighed.

3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at personlige samtaler finder sted under forhold, som giver ansøgerne mulighed for at give en fyldestgørende redegørelse for grundene til deres ansøgning. Til det formål skal medlemsstaterne:

- a) sikre, at den person, som skal forestå samtalen, er kompetent til at tage hensyn til de personlige og generelle omstændigheder i forbindelse med ansøgningen, herunder ansøgerens kulturelle oprindelse, køn, seksuel orientering, kønsidentitet eller sårbarhed
- b) så vidt muligt lade samtalen med ansøgeren forestå af en person af samme køn, hvis ansøgeren anmoder herom, medmindre den besluttende myndighed har grund til at tro, at en sådan anmodning skyldes grunde, der ikke har at gøre med ansøgerens vanskelighed ved at fremlægge grundene for sin ansøgning udførligt
- c) vælge en tolk, der kan sikre en tilfredsstillende kommunikation mellem ansøgeren og den person, der forestår samtalen. Kommunikationen skal finde sted på det sprog, som ansøgeren foretrækker, medmindre der er et andet sprog, som ansøgeren forstår og kan kommunikere klart på. Så vidt muligt sørger medlemsstaterne for en tolk af samme køn, hvis ansøgeren anmoder herom, medmindre den besluttende myndighed har grund til at tro, at en sådan anmodning skyldes grunde, der ikke har at gøre med ansøgerens vanskelighed ved at fremlægge grundene for sin ansøgning udførligt
- d) sikre, at den person, der forestår samtalen om substansen i en ansøgning om international beskyttelse, ikke bærer uniform fra militær eller retshåndhævende myndigheder
- e) sikre, at samtaler med mindreårige foregår på en børnevenlig måde.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte regler om tredjeparters tilstedeværelse under den personlige samtale.«

23 Det nævnte direktivs kapitel III med overskriften »Procedurer i første instans« indeholder direktivets artikel 31-43.

24 Direktivets artikel 33, som har overskriften »Ansøgninger, der kan afvises«, fastsætter følgende i stk. 2:

»Medlemsstaterne kan udelukkende afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis:

- a) en anden medlemsstat har indrømmet international beskyttelse

[...]

25 Proceduredirektivets artikel 34, der har overskriften »Særlige regler for samtalen om ansøgningens antagelse til behandling«, bestemmer følgende i stk. 1, første afsnit:

»Medlemsstaterne tillader, at ansøgerne fremsætter deres synspunkter til anvendelsen af de i artikel 33 anførte begrundelser i deres særlige situation, inden den besluttende myndighed træffer afgørelse om antagelse af ansøgningen om international beskyttelse til behandling. Med henblik herpå afholder medlemsstaterne en personlig samtale om ansøgningens antagelse til behandling. Medlemsstaterne må kun gøre en undtagelse i henhold til artikel 42 i tilfælde af en fornyet ansøgning.«

Eurodacforordningen

26 Eurodacforordningens artikel 2, stk. 1, har følgende ordlyd:

»I denne forordning forstås ved:

[...]

b) »oprindelsesmedlemsstat«

[...]

iii) med hensyn til en person, som er omfattet af artikel 17, stk. 1, den medlemsstat, der videregiver personoplysningerne til det centrale system og modtager resultaterne af sammenligningen

[...]«

27 Den nævnte forordnings artikel 3, stk. 1, fastsætter:

»Eurodac omfatter:

a) en central elektronisk database (»det centrale system«) med fingeraftryksoplysninger [...]

[...]«

28 Forordningens artikel 17, stk. 1, bestemmer:

»For at kontrollere, om en tredjelandstatsborger eller statsløs, der opholder sig ulovligt på dens område, tidligere har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat, kan en medlemsstat videregive fingeraftryksoplysninger om fingeraftryk, som den har optaget af en sådan tredjelandstatsborger eller statsløs, der er fyldt 14 år, til det centrale system sammen med det referencenummer, som den pågældende medlemsstat bruger.

Som hovedregel er der grund til at kontrollere, om tredjelandstatsborgeren eller den statsløse tidligere har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat, når:

a) tredjelandstatsborgeren eller den statsløse erklærer, at vedkommende har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, men ikke oplyser, i hvilken medlemsstat ansøgningen er indgivet

b) tredjelandstatsborgeren eller den statsløse ikke anmoder om international beskyttelse, men nægter at lade sig sende tilbage til sit oprindelsesland med den begrundelse, at det ville bringe vedkommende i fare, eller

c) tredjelandstatsborgeren eller den statsløse på anden måde forsøger at forhindre udsendelse ved at nægte at medvirke til fastlæggelsen af sin identitet, navnlig ved ikke at vise identitetspapirer eller ved at vise falske identitetspapirer.«

29 Forordningens artikel 29 med overskriften »Den registreredes rettigheder« fastsætter:

»1. En person omfattet af [...] artikel 17, stk. 1, skal af oprindelsesmedlemsstaten underrettes skriftligt og om nødvendigt mundtligt på et sprog, vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå, om følgende:

[...]

b) formålet med at behandle oplysningerne i Eurodac, herunder en beskrivelse af målene i [Dublin III-forordningen], jf. dennes artikel 4, og en redegørelse i en letforståelig form og i et klart og forståeligt sprog for den adgang til Eurodac, der kan gives medlemsstaterne og Europol med henblik på retshåndhævelse

[...]

2. [...]

I forbindelse med en person, der er omfattet af artikel 17, stk. 1, gives de oplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, senest på det tidspunkt, hvor oplysningerne om denne person videregives til det centrale system. Denne pligt gælder ikke, hvis det viser sig umuligt at tilvejebringe oplysningerne, eller det vil indebære en uforholdsmæssig stor indsats.

[...]

3. Der udarbejdes efter proceduren i [Dublin III-forordningens] artikel 44, stk. 2, [...] en fælles folder, som mindst indeholder de oplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, og de oplysninger, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, i den forordning.

Folderen skal være klar og enkel og udformet på et sprog, den pågældende person forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Folderen udarbejdes på en sådan måde, at den sætter medlemsstaterne i stand til at supplere den med yderligere oplysninger, som er specifikke for den enkelte medlemsstat. Disse oplysninger, som er specifikke for den enkelte medlemsstat, skal som minimum omfatte den registreredes rettigheder, muligheden for bistand fra de nationale tilsynsmyndigheder og kontaktoplysninger for den registeransvarlige og de nationale tilsynsmyndigheder.

[...]«

30 Eurodacforordningens artikel 37, der har overskriften »Erstatningsansvar«, bestemmer:

»1. Enhver person eller medlemsstat, der har lidt skade som følge af en ulovlig behandling eller enhver anden handling, der er i strid med denne forordning, har ret til erstatning fra den medlemsstat, der er ansvarlig for skaden. Den pågældende medlemsstat fritages helt eller delvis for erstatningsansvar, hvis den kan bevise, at den ikke er skyld i den begivenhed, der medførte skaden.

[...]

3. Skadeserstatningskrav mod en medlemsstat, der fremsættes efter stk. 1 og 2, behandles efter den sagsøgte medlemsstats nationale ret.«

Forordning nr. 1560/2003

31 I forordning nr. 1560/2003, som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 118/2014 af 30. januar 2014 (EUT 2014, L 39, s. 1) (herefter »forordning nr. 1560/2003«), fastsætter artikel 16a med overskriften »Informationsfolder for ansøgere om international beskyttelse« følgende:

»1. En fælles folder, der oplyser alle ansøgere om international beskyttelse om bestemmelserne i [Dublin III-forordningen] og om anvendelsen af [Eurodacforordningen], findes i bilag X.

[...]

4. Oplysninger for tredjelandsstatsborgere eller statsløse personer, der opholder sig ulovligt i en medlemsstat, findes i bilag XIII.«

32 Således som det er fastsat i nævnte artikel 16a, stk. 1, indeholder bilag X til forordning nr. 1560/2003 en model af den fælles folder, der er omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 4, stk. 2 og 3, og i Eurodacforordningens artikel 29, stk. 3 (herefter »den fælles folder«). Det nævnte bilags del A, der har overskriften »Oplysninger om Dublinforordningen for ansøgere om international beskyttelse i medfør af artikel 4 i [Dublin III-forordningen]«, indeholder en række forklaringer vedrørende proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og den konkrete anvendelse heraf og vedrørende anvendelsen af Eurodacforordningen, oplysninger om den berørte persons rettigheder samt diverse henstillinger og anmodninger til den pågældende med henblik på en korrekt afvikling af denne procedure. Den afsluttende del af nævnte del A indeholder en tekstboks og en fodnote, der er affattet på følgende måde:

»Hvis vi mener, at [en anden medlemsstat] eventuelt er ansvarlig[...] for at behandle Deres ansøgning, vil De modtage mere detaljerede oplysninger om denne procedure og om, hvordan det påvirker Deres rettigheder ⁽¹⁾.

[...]

⁽¹⁾ Disse oplysninger findes i del B i dette bilag.«

33 Det nævnte bilags del B med overskriften »Dublinprocedure – oplysninger til ansøgere om international beskyttelse inden for rammerne af en dublinprocedure i henhold til artikel 4 i [Dublin III-forordningen]« indeholder den model af en fælles folder, der udleveres til den pågældende person, hvis de kompetente nationale myndigheder har en begrundet formodning om, at en anden medlemsstat kunne være ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse. Nævnte del B indeholder mere specifikke forklaringer vedrørende den procedure, som finder anvendelse i den nævnte situation, samt, også her, oplysninger om den berørte persons rettigheder samt diverse henstillinger og anmodninger til den pågældende med henblik på en korrekt afvikling af proceduren. Brødteksten i nævnte del B indeholder følgende angivelse samt en note:

» – Deres fingeraftryk er optaget i [en anden medlemsstat] (og lagret i en europæisk database kaldet Eurodac ⁽¹³⁾).

[...]

(¹³) Der findes flere oplysninger om Eurodac i del A i afsnittet »Hvorfor skal der tages fingeraftryk?«.«

- 34 Bilag XIII til forordning nr. 1560/2003 indeholder modellen af »Oplysninger til tredjelandstatsborgere eller statsløse personer, der opholder sig ulovligt i en medlemsstat i henhold til [artikel] 29, stk. 3, i [Eurodacforordningen]«. Bilaget indeholder bl.a. følgende angivelser og følgende note:

»Hvis De opholder Dem ulovligt i [en medlemsstat] [...], kan myndighederne optage Deres fingeraftryk og sende dem til en database med fingeraftryk kaldet »Eurodac«. Det sker udelukkende for at kontrollere, om De tidligere har søgt asyl. Deres fingeraftryksoplysninger vil ikke blive lagret i Eurodac-databasen, men hvis De tidligere har søgt om asyl i [en anden medlemsstat], kan De blive sendt tilbage til dette land.

[...]

Hvis vores myndigheder mener, at De kan have søgt om international beskyttelse i [en anden medlemsstat], som kunne være ansvarlig[...] for at behandle Deres ansøgning, vil De modtage yderligere oplysninger om den procedure, der følger, og om, hvordan den påvirker Deres rettigheder (³⁴)

[...]

(³⁴) Oplysningerne findes i bilag X, del B.«

Tvisterne i hovedsagerne og de præjudicielle spørgsmål

Sag C-228/21

- 35 CZA indgav en ansøgning om international beskyttelse i Italien. Efter en kontrol rettede Den Italienske Republik henvendelse til Republikken Slovenien – som er den medlemsstat, hvori CZA tidligere havde indgivet en første ansøgning om international beskyttelse – med henblik på tilbagetagelse i henhold til Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, litra b), hvilken tilbagetagelse blev accepteret den 16. april 2018.
- 36 CZA påklagede den afgørelse om overførsel, der var blevet truffet over for ham, til Tribunale di Catanzaro (retten i Catanzaro, Italien), som annullerede denne afgørelse med den begrundelse, at den i Dublin III-forordningens artikel 4 fastsatte informationspligt ikke var blevet overholdt.
- 37 Indenrigsministeriet har iværksat appel til prøvelse af sidstnævnte afgørelse ved Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol, Italien), som er den forelæggende ret i sag C-228/21, idet ministeriet har gjort gældende, at Dublin III-forordningens artikel 4 er blevet anvendt forkert.

- 38 På denne baggrund har Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal [Dublin III-forordningens] artikel 4 [...] fortolkes således, at det i den klage, der i overensstemmelse med forordningens artikel 27 kan indgives over en afgørelse om overførsel, som en medlemsstat har truffet efter proceduren i forordningens artikel 26 og på grundlag af tilbagetagelsespligten i henhold til forordningens artikel 18, stk. 1, litra b), kun er muligt at påberåbe sig, at den medlemsstat, der har truffet afgørelsen om overførsel, ikke har udleveret den i forordningens artikel 4, stk. 2, fastsatte informationsfolder?
 - 2) Skal [Dublin III-forordningens] artikel 27, sammenholdt med 18. og 19. betragtning til samt artikel 4 i forordningen, fortolkes således, at en domstol som et effektivt retsmiddel i tilfælde af konstateret tilsidesættelse af de i [forordningens] artikel 4 fastsatte forpligtelser har pligt til at beslutte at annullere afgørelsen om overførsel?
 - 3) Såfremt [det andet spørgsmål] besvares benægtende, skal [Dublin III-forordningens] artikel 27, sammenholdt med 18. og 19. betragtning til samt artikel 4 i forordningen, da fortolkes således, at en domstol som et effektivt retsmiddel i tilfælde af konstateret tilsidesættelse af de i [forordningens] artikel 4 fastsatte forpligtelser har pligt til at vurdere relevansen af denne tilsidesættelse i lyset af de af klageren anførte omstændigheder og kan stadfæste afgørelsen om overførsel i alle situationer, hvor der ikke fremkommer grunde til at træffe en afgørelse om overførsel med andet indhold?«

Sag C-254/21

- 39 DG, som har angivet at være afghansk statsborger, indgav i Sverige en ansøgning om international beskyttelse, som blev endeligt afvist.
- 40 I mellemtiden rejste DG til Italien, hvor han indgav en anden ansøgning om international beskyttelse. Efter et tjek i Eurodacs database rettede Den Italienske Republik henvendelse til Kongeriget Sverige med henblik på en tilbagetagelse i henhold til Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, litra d), hvilken tilbagetagelse sidstnævnte medlemsstat accepterede, hvilket førte til, at Den Italienske Republik vedtog en afgørelse om overførsel.
- 41 DG har indbragt den nævnte afgørelse om overførsel for Tribunale di Roma (retten i Rom, Italien), som er den forelæggende ret i sag C-254/21, for tilsidesættelse af chartrets artikel 4 og Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1.
- 42 Ifølge DG afviste Kongeriget Sverige hans ansøgning om international beskyttelse uden at vurdere den generelle situation med vilkårlig vold i Afghanistan. Den Italienske Republiks afgørelse om overførsel tilsidesætter chartrets artikel 4 på grund af den risiko for »indirekte refolement«, som afgørelsen udsætter DG for, idet den kan foranledige Kongeriget Sverige til at sende ham tilbage til Afghanistan, i hvilket tredjeland han vil være udsat for en risiko for umenneskelig og nedværdigende behandling. Som følge heraf har DG nedlagt påstand for den forelæggende ret om at erklære Den Italienske Republik ansvarlig for behandlingen af hans ansøgning om international beskyttelse i henhold til Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1.

- 43 Indenrigsministeriet har bestridt grundlaget for denne påstand. Ansøgninger om international beskyttelse behandles af en enkelt medlemsstat, som i det foreliggende tilfælde er Kongeriget Sverige. Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, har en rækkevidde, der er begrænset til tilfælde af familiesammenføring eller tilfælde, som er begrundet i særlige humanitære og medmenneskelige hensyn.
- 44 På denne baggrund har Tribunale di Roma (retten i Rom) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Indebærer retten til effektive retsmidler, som er fastsat i [chartrets] artikel 47 [...], en pligt til at lægge til grund, at chartrets artikel 4 og 19 under de omstændigheder, der foreligger i hovedsagen, også omfatter beskyttelse mod risikoen for indirekte refolement efter overførsel til en EU-medlemsstat, hvor der ikke er systemfejl som omhandlet i [Dublin III-forordningens] artikel 3, stk. 2 (når ingen andre medlemsstater er ansvarlige i medfør af kriterierne i kapitel III og IV), og som allerede har behandlet og givet afslag på den første ansøgning om international beskyttelse?
 - 2) Skal en domstol i den medlemsstat, hvor den anden ansøgning om international beskyttelse er blevet indgivet, der behandler et søgsmål i henhold til [Dublin III-forordningens] artikel 27 – og derfor har kompetencen til at vurdere overførsel inden for EU, men ikke til at træffe afgørelse om ansøgningen om beskyttelse – vurdere, at der er risiko for indirekte refolement til et tredjeland, såfremt den medlemsstat, hvor den første ansøgning om international beskyttelse er blevet indgivet, har fortolket begrebet »national beskyttelse« i artikel 8 i direktiv [2011/95] anderledes?
 - 3) Er vurderingen af [risikoen for] indirekte refolement som følge af, at to medlemsstater har fortolket behovet for »national beskyttelse« forskelligt, forenelig med [Dublin III-forordningens] artikel 3, stk. 1 [...], og det almindelige forbud mod, at tredjelandsstatsborgere bestemmer i hvilken [medlemsstat], de indgiver ansøgning om international beskyttelse?
 - 4) Såfremt de foregående spørgsmål besvares bekræftende:
 - a) Forpligter vurderingen af, om der er [risiko for] indirekte refolement, som foretages af en domstol i den medlemsstat, hvor den pågældende har indgivet den anden ansøgning om international beskyttelse efter afslaget på den første ansøgning, til anvendelsen af klausulen i artikel 17, stk. 1, som [Dublin III-forordningen] definerer som en »diskretionær klausul«?
 - b) Hvilke kriterier skal en domstol, der behandler et søgsmål [i henhold til Dublin III-forordningens] artikel 27, anvende for at kunne vurdere risikoen for indirekte refolement, ud over de i kapitel III og IV fastsatte, under hensyntagen til, at denne risiko allerede er blevet udelukket af den medlemsstat, som har behandlet den første ansøgning om international beskyttelse?«

Sag C-297/21

- 45 XXX.XX, som har angivet at være afghansk statsborger, indgav i Tyskland en ansøgning om international beskyttelse, som blev endeligt afvist og efterfulgt af en udsendelsesforanstaltning, der er blevet endelig.

- 46 XXX.XX rejste i mellemtiden til Italien, hvor han indgav en anden ansøgning om international beskyttelse. Efter et tjek i Eurodacs database rettede Den Italienske Republik henvendelse til Forbundsrepublikken Tyskland med henblik på en tilbagetagelse i henhold til Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, litra d), hvilken tilbagetagelse sidstnævnte medlemsstat accepterede, hvilket førte til, at Den Italienske Republik vedtog en afgørelse om overførsel.
- 47 XXX.XX har indbragt den nævnte afgørelse om overførsel for Tribunale di Firenze (retten i Firenze, Italien), som er den forelæggende ret i sag C-297/21, for tilsidesættelse af chartrets artikel 4 samt Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 17, stk. 1.
- 48 Ifølge XXX.XX gav Den Italienske Republik afslag på hans ansøgning uden at vurdere den generelle situation med vilkårlig vold i Afghanistan. Den nævnte afgørelse om overførsel tilsidesætter chartrets artikel 4 på grund af den risiko for »indirekte refolement«, som afgørelsen udsætter XXX.XX for, idet den kan foranledige Forbundsrepublikken Tyskland til at sende ham tilbage til Afghanistan. Følgelig har XXX.XX nedlagt påstand for den forelæggende ret om at annullere den afgørelse om overførsel, som han er genstand for, og om at anvende Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, til fordel for ham.
- 49 Indenrigsministeriet har bestridt grundlaget for denne påstand. Ansøgninger om international beskyttelse kan kun behandles af en enkelt medlemsstat, hvilken i det foreliggende tilfælde er Forbundsrepublikken Tyskland. Formålet med den procedure, der indledes ved et retsmiddel til prøvelse af en afgørelse om overførsel, som er vedtaget i henhold til Dublin III-forordningens artikel 18, er ikke at foretage en fornyet vurdering af den risiko, der er forbundet med en eventuel »refolement« til hjemlandet, men at vurdere lovligheden af afgørelsen om overførsel til Tyskland, idet det præciseres, at denne medlemsstat er forpligtet til at overholde det absolutte forbud mod at tilbagesende XXX.XX til et tredjeland, hvor han kan blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling.
- 50 På denne baggrund har Tribunale di Firenze (retten i Firenze) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Principalt: Skal [Dublin III-forordningens] artikel 17, stk. 1, [...] henset til [chartrets] artikel 19 og 47 [...] samt [forordningens] artikel 27 [...], fortolkes således, at en domstol i en medlemsstat, der behandler et søgsmål til prøvelse af en foranstaltning truffet af [indenrigsministeriet], kan fastslå ansvaret for den medlemsstat, der skal gennemføre overførslen i medfør af [den nævnte forordnings] artikel 18, stk. 1, litra d), såfremt domstolen konstaterer, at der i den ansvarlige medlemsstat er risiko for tilsidesættelse af non-refoulement-princippet, idet ansøgeren ville skulle sendes tilbage til sit hjemland, hvor den pågældende løber en risiko for sit liv eller for at blive udsat for umenneskelig og nedværdigende behandling?
- 2) Subsidiært: Skal [Dublin III-forordningens] artikel 3, stk. 2, [...] henset til [chartrets] artikel 19 og 47 samt [forordningens] artikel 27 [...], fortolkes således, at domstolen kan fastslå ansvaret for den medlemsstat, der skal gennemføre overførslen i medfør af samme forordnings artikel 18, stk. 1, litra d), såfremt det er konstateret,
- a) at der i den ansvarlige medlemsstat er risiko for tilsidesættelse af non-refoulement-princippet, idet ansøgeren ville skulle sendes tilbage til sit hjemland, hvor den pågældende løber en risiko for sit liv eller for at blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling

b) at det ikke er muligt at overføre den pågældende til en anden medlemsstat, der er udpeget i medfør af kriterierne i kapitel III i [Dublin III-forordningen]?«

Sag C-315/21

- 51 PP, der er født i Pakistan, indgav en ansøgning om international beskyttelse i Tyskland.
- 52 PP rejste til Italien, hvor han indgav en anden ansøgning om international beskyttelse. Efter et tjek i Eurodacs database rettede Den Italienske Republik henvendelse til Forbundsrepublikken Tyskland med henblik på en tilbagetagelse i henhold til Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, b), hvilken tilbagetagelse sidstnævnte medlemsstat accepterede i henhold til forordningens artikel 18, stk. 1, litra d), hvilket førte til, at Den Italienske Republik vedtog en afgørelse om overførsel.
- 53 PP har nedlagt påstand om annullation af den nævnte afgørelse om overførsel for Tribunale di Milano (retten i Milano, Italien), som er den forelæggende ret i sag C-315/21, dels på grund af tilsidesættelse af hans ret til information som fastsat i Dublin III-forordningens artikel 4, dels med den begrundelse, at denne afgørelse ulovligt udsætter ham for en risiko for »indirekte refolement« fra Forbundsrepublikken Tyskland til Pakistan.
- 54 Indenrigsministeriet har bestridt grundlaget for det hævdede. For det første har ministeriet ført bevis for, at den personlige samtale, der er omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 5, er blevet afholdt, og for det andet fremgår det af praksis fra Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol), at den forelæggende ret i den nævnte sag hverken har kompetence til at fastslå formelle mangler vedrørende en manglende overholdelse af Dublin III-forordningen eller til at realitetsbehandle PP's situation, for så vidt som denne prøvelse påhviler den medlemsstat, der allerede er blevet anset for at have ansvaret, dvs. Forbundsrepublikken Tyskland. Desuden er en manglende overholdelse af Dublin III-forordningens artikel 4 ikke tilstrækkelig til at ugyldiggøre den afgørelse om overførsel, som PP er genstand for, når der ikke foreligger et konkret indgreb i sidstnævntes rettigheder.
- 55 Hvad angår risikoen for »indirekte refolement« har indenrigsministeriet gjort gældende, at Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 2, sidste afsnit, hvorefter den ansvarlige medlemsstat skal sikre, at den pågældende har eller har haft mulighed for at anvende effektive retsmidler, skal anses for at være overholdt i alle medlemsstaterne, for så vidt som denne forpligtelse følger af en EU-forordning, der finder direkte anvendelse. Tilsvarende er det generelle princip om non-refoulement, som er fastsat i konventionen om flygtninges retsstilling, der blev undertegnet i Genève den 28. juli 1951 (*United Nations Treaty Series*, bind 189, s. 150, nr. 2545 (1954)) og trådte i kraft den 22. april 1954, og som er ratificeret af alle medlemsstaterne, sikret. Henset til den gensidige tillid, der skal regulere relationerne mellem medlemsstaterne, kan retterne i en medlemsstat derfor ikke efterprøve, om muligheden for at anlægge sag til prøvelse af afslaget på en ansøgning om international beskyttelse er sikret i en anden medlemsstat, som er udpeget som den ansvarlige medlemsstat.

56 På denne baggrund har Tribunale di Milano (retten i Milano) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Skal [Dublin III-forordningens] artikel 4 og 5 [...] fortolkes således, at tilsidesættelsen heraf i sig selv bevirker, at en foranstaltning, som påklages eller indbringes for en domstol i henhold til [forordningens] artikel 27 [...], er retsstridig uafhængigt af tilsidesættelsens konkrete konsekvenser for foranstaltningens indhold og for fastlæggelsen af den ansvarlige medlemsstat?
- 2) Skal [Dublin III-forordningens] artikel 27 [...], sammenholdt med [forordningens] artikel 18, stk. 1, litra a), eller med artikel 18, stk. [1], litra b)-d), og med artikel 20, stk. 5, fortolkes således, at bestemmelsen fastsætter forskellige genstande for søgsmål, forskellige klagepunkter, som kan fremsættes inden for rammerne af et søgsmål, og forskellige aspekter af tilsidesættelsen af oplysningsforpligtelserne og af pligten til at gennemføre den personlige samtale i medfør af [den nævnte forordnings] artikel 4 og 5 [...]?
- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal [Dublin III-forordningens] artikel 4 og 5 [...] fortolkes således, at de heri fastsatte oplysningsgarantier kun skal sikres i det i artikel 18, stk. 1, litra a), fastsatte tilfælde, og ikke også inden for rammerne af tilbagetagelsesproceduren, eller skal de omhandlede artikler fortolkes således, at der inden for den sidstnævnte procedure i det mindste foreligger oplysningsforpligtelser med hensyn til ansvarets ophør som omhandlet i [forordningens] artikel 19 eller til systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere som omhandlet i [den nævnte forordnings] artikel 3, stk. 2, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i [chartrets] artikel 4 [...]?
- 4) Skal [Dublin III-forordningens] artikel 3, stk. 2, fortolkes således, at »systemfejl i asylproceduren« også omfatter de eventuelle konsekvenser af en endelig afgørelse om afslag på en ansøgning om international beskyttelse truffet af en domstol i den medlemsstat, som varetager tilbagetagelsen, såfremt en domstol, der behandler et søgsmål i henhold til [forordningens] artikel 27 [...], mener, at sagsøgeren løber en reel risiko for at blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling, hvis medlemsstaten sender den pågældende tilbage til hjemlandet, herunder henset til formodningen om en udbredt væbnet konflikt som omhandlet i artikel 15, litra c), i direktiv [2011/95]?«

Sag C-328/21

- 57 GE, som er fra Irak, indgav en ansøgning om international beskyttelse i Finland.
- 58 GE rejste derefter til Italien, hvor han blev indberettet for ulovligt ophold. Efter et tjek i Eurodac database rettede Den Italienske Republik henvendelse til Republikken Finland med henblik på en tilbagetagelse i henhold til Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, litra b), hvilken tilbagetagelse sidstnævnte medlemsstat accepterede i henhold til forordningens artikel 18, stk. 1, litra d), hvilket førte til, at Den Italienske Republik vedtog en afgørelse om overførsel.
- 59 GE har anfægtet denne afgørelse om overførsel ved Tribunale di Trieste (retten i Trieste, Italien), som er den forelæggende ret i sag C-328/21. Han har til støtte for søgsmålet gjort gældende, at den nævnte afgørelse om overførsel er i strid med Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 2, princippet

om non-refoulement, Eurodacforordningens artikel 17, Dublin III-forordningens artikel 20 samt de informationsforpligtelser, der er fastsat i Eurodacforordningens artikel 29 og Dublin III-forordningens artikel 4.

- 60 Indenrigsministeriet har bestridt grundlaget for det hævdede.
- 61 På denne baggrund har Tribunale di Trieste (retten i Trieste) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Hvilke retlige konsekvenser fastsætter EU-retten for foranstaltninger om overførsel i forbindelse med en tilbagetagelsesprocedure som omhandlet i [Dublin III-forordningens] kapitel VI, afdeling III, [...] såfremt den pågældende stat har undladt at give de oplysninger, som er påkrævet i henhold til [forordningens] artikel 4 [...] og [Eurodacforordningens] artikel 29 [...]?
- 2) Den Europæiske Unions Domstol anmodes især om at besvare følgende spørgsmål for det tilfælde, at et fuldt og effektivt retsmiddel til prøvelse af en afgørelse om overførsel er blevet anvendt:
- a) Skal [Dublin III-forordningens] artikel 27 [...] fortolkes således,
- at den manglende udlevering af den i [forordningens] artikel 4, stk. 2 og 3, [...] fastsatte informationsfolder til en person, der befinder sig i en af [forordningens] artikel 23, stk. 1, [...] omfattet situation, i sig selv bevirker, at foranstaltningen om overførsel er uafhjælpeligt ugyldig (og eventuelt også, at den medlemsstat, hvori personen har indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse, er ansvarlig for behandlingen heraf)
 - eller at sagsøgeren under retssagen har pligt til at godtgøre, at procedurens udfald ville have været anderledes, hvis informationsfolderen var blevet udleveret til vedkommende?
- b) Skal [Dublin III-forordningens] artikel 27 [...] fortolkes således,
- at den manglende udlevering af den i [Eurodacforordningens] artikel 29 [...] fastsatte informationsfolder til en person, der befinder sig i en af [Dublin III-forordningens] artikel 24, stk. 1, [...] omfattet situation, i sig selv bevirker, at foranstaltningen om overførsel er uafhjælpeligt ugyldig (og eventuelt også, at personen følgelig skal gives mulighed for at indgive en ny ansøgning om international beskyttelse)
 - eller at sagsøgeren under retssagen har pligt til at godtgøre, at procedurens udfald ville have været anderledes, hvis informationsfolderen var blevet udleveret til vedkommende?«

Retsforhandlingerne for Domstolen

- 62 De forelæggende retter i sagerne C-254/21, C-297/21, C-315/21 og C-328/21 har anmodet om anvendelse af den fremskyndede procedure eller af den prioriterede behandling, som er fastsat i henholdsvis artikel 105 og artikel 53, stk. 3, i Domstolens procesreglement.

- 63 Til støtte for disse anmodninger har de nævnte retter i det væsentlige henvist til hensynet om at fjerne den usikre situation, som de berørte personer befinder sig i, til den af såvel EU-retten som national ret følgende nødvendighed af, at afgørelserne i hovedsagerne træffes hurtigt, navnlig i betragtning af det store antal verserende sager vedrørende lignende spørgsmål, samt til det presserende behov for at bringe de forskelle, der kendetegner den nationale retspraksis på området, til ophør.
- 64 Ved afgørelser truffet af Domstolens præsident den 14. juni 2021 og den 6. juli 2021 blev de nævnte retter underrettet om afslaget på anmodningerne om en fremskyndet procedure. Disse afgørelser er i det væsentlige støttet på følgende grunde. For det første er virkningerne af de i disse sager omhandlede afgørelser om overførsel udsat i afventning af Domstolens svar. For det andet kunne de argumenter, som var blevet fremført af de nævnte retter, ikke godtgøre, at der var behov for at træffe afgørelse efter den fremskyndede procedure i henhold til procesreglementets artikel 105.
- 65 I denne henseende skal det bemærkes, at det af fast retspraksis fremgår, at hverken borgernes simple interesse – uanset hvor vigtig og legitim den er – i, at rækkevidden af de rettigheder, som de udleder af EU-retten, fastlægges hurtigst muligt, eller det store antal personer eller retlige situationer, der potentielt berøres af den afgørelse, som den forelæggende ret skal træffe efter at have forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 22.11.2018, Globalcaja, C-617/18, EU:C:2018:953, præmis 13 og 14 samt den deri nævnte retspraksis), eller argumentet om, at alle anmodninger om præjudiciel afgørelse vedrørende Dublin III-forordningen kræver en hurtig besvarelse (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 20.12.2017, M.A. m.fl., C-661/17, EU:C:2017:1024, præmis 17 og den deri nævnte retspraksis), eller den omstændighed, at anmodningen om præjudiciel afgørelse er blevet indgivet i forbindelse med en sag, der i det nationale system er uopsættelig, eller at den forelæggende ret er forpligtet til at gøre alt for at sikre en hurtig afgørelse af tvisten i hovedsagen (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 25.1.2017, Hassan, C-647/16, EU:C:2017:67, præmis 12 og den deri nævnte retspraksis), eller endelig det legitime behov for at ensarte en indbyrdes afvigende national retspraksis (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 30.4.2018, Oro Efectivo, C-185/18, EU:C:2018:298, præmis 17) i sig selv er tilstrækkelige til at begrunde anvendelsen af en fremskyndet procedure.
- 66 Hvad angår anmodningerne om, at sagerne skal pådømmes forud for andre, er de forelæggende retter i sagerne C-315/21 og C-328/21 blevet underrettet om, at det ikke var fornødent at behandle disse sager forud for andre i henhold til procesreglementets artikel 53, stk. 3, idet denne afgørelse fra Domstolens præsident ikke udgør et afslag på deres anmodninger, for så vidt som procesreglementet ikke fastsætter mulighed for, at en forelæggende ret kan anmode om en prioriteret behandling af en anmodning om præjudiciel afgørelse på grundlag af denne bestemmelse.
- 67 Ved afgørelse af 6. juli 2021 er sagerne C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 og C-328/21 blevet forenet med henblik på retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del samt dommen.

Om de præjudicielle spørgsmål

- 68 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse er blevet indgivet i forbindelse med sager vedrørende lovligheden af de afgørelser om overførsel, som indenrigsministeriet traf i henhold til de nationale bestemmelser til gennemførelse af Dublin III-forordningens artikel 26, stk. 1.

- 69 I alle hovedsagerne forholder det sig således, at afgørelserne om overførsel ikke blev vedtaget over for de pågældende personer med henblik på den anmodede medlemsstats overtagelse af dem i henhold til Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, litra a), men med henblik på denne medlemsstats tilbagetagelse af dem i henhold til forordningens artikel 18, stk. 1, litra b) eller d), alt efter omstændighederne.
- 70 Afhængigt af hovedsagerne er den ene eller den anden af de to følgende problemstillinger eller begge blevet rejst.
- 71 Den første problemstilling, der er omhandlet i sagerne C-228/21, C-315/21 og C-328/21, vedrører den ret til information, som er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 4 og i Eurodacforordningens artikel 29, samt afholdelsen af den personlige samtale, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 5. Problemstillingen vedrører nærmere bestemt de konsekvenser for lovligheden af afgørelsen om overførsel, der skal drages af den manglende udlevering af den fælles folder, som er nævnt i Dublin III-forordningens artikel 4, stk. 2, og i Eurodacforordningens artikel 29, stk. 3, samt af den manglende afholdelse af den personlige samtale, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 5.
- 72 Den anden problemstilling, der er omhandlet i sagerne C-254/21, C-297/21 og C-315/21, vedrører den omstændighed, at den retsinstans, som skal prøve lovligheden af afgørelsen om overførsel, tager hensyn til den risiko, der er forbundet med en »indirekte refoulement« af den berørte person, og dermed risikoen for den ansvarlige medlemsstats tilsidesættelse af non-refoulement-princippet.

Spørgsmålene i sagerne C-228/21 og C-328/21 samt de to første spørgsmål i sag C-315/21

- 73 Med disse spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker de forelæggende retter i sagerne C-228/21, C-315/21 og C-328/21 nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningen, navnlig dens artikel 4, 5 og 27, samt Eurodacforordningen, navnlig dens artikel 29, skal fortolkes således, at den manglende udlevering af den fælles folder og/eller den manglende afholdelse af den personlige samtale, som er fastsat i disse bestemmelser, indebærer, at en afgørelse om overførsel, der er vedtaget inden for rammerne af den i Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 1, eller artikel 24, stk. 1, fastsatte procedure om tilbagetagelse af en person, er ugyldig, uafhængigt af de konkrete konsekvenser, som den ovennævnte manglende overholdelse har for indholdet af denne afgørelse om overførsel og for afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.
- 74 Det er i denne sammenhæng, at der skal foretages en undersøgelse af rækkevidden af henholdsvis retten til information og retten til en personlig samtale og dernæst af de konsekvenser, som er knyttet til en tilsidesættelse af disse rettigheder.

Retten til information (Dublin III-forordningens artikel 4 og Eurodacforordningens artikel 29)

- 75 Det skal indledningsvis bemærkes, at hovedsagerne vedrører afgørelser om overførsel, der ikke er truffet inden for rammerne af overtagelsesprocedurer i henhold til Dublin III-forordningens artikel 21, men inden for rammerne af procedurer for tilbagetagelse af personer som omhandlet i forordningens artikel 23 og 24. Nærmere bestemt forholder det sig i sag C-228/21 således, at denne tilbagetagelse vedrører en person, der tidligere har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat, hvor ansøgningen er under behandling, hvilket udgør den situation, som er omhandlet i den nævnte forordnings artikel 18, stk. 1, litra b). I sagerne

C-315/21 og C-328/21 vedrører tilbagetagelsen desuden personer, som hver især tidligere har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat, hvor der er blevet meddelt afslag på ansøgningen, hvilket svarer til den situation, der er omhandlet i nævnte forordnings artikel 18, stk. 1, litra d).

- 76 Endvidere forholder det sig i sagerne C-228/21 og C-315/21 således, at de berørte personer hver især har indgivet en efterfølgende asylansøgning i Italien, mens det i sag C-328/21 fremgår af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at GE ikke har indgivet nogen ansøgning om international beskyttelse i Italien, men opholder sig ulovligt dér. Det fremgår imidlertid af de sagsakter, som er blevet fremlagt for Domstolen i den sidstnævnte sag, at GE har gjort gældende, at han kun er blevet behandlet således, fordi indenrigsministeriet ikke har taget behørigt hensyn til hans ansøgning om international beskyttelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.
- 77 Det er i denne sammenhæng med fornyede ansøgninger om international beskyttelse (sagerne C-228/21 og C-315/21) og – med forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse heraf – med et ophold, der er ulovligt som følge af en ansøgning om international beskyttelse indgivet i en anden medlemsstat (sag C-328/21), at Domstolen forelægges spørgsmålet om, hvorvidt og i hvilket omfang den informationspligt, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 4, og den informationspligt, som er fastsat i Eurodacforordningens artikel 29, stk. 1, påhviler medlemsstaten.
- 78 Med henblik på fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse skal der ikke blot tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. i denne retning dom af 7.11.2019, UNESA m.fl., C-105/18 – C-113/18, EU:C:2019:935, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).
- 79 Hvad for det første angår ordlyden af de omhandlede bestemmelser og indledningsvis ordlyden af Dublin III-forordningens artikel 4 skal det for det første bemærkes, at det af stk. 2 i nævnte artikel 4 fremgår, at »[d]e oplysninger, som er omhandlet i stk. 1, skal gives skriftligt«, og at »[m]edlemsstaterne [...] til det formål [skal] benytte den fælles folder, som er udarbejdet i henhold til stk. 3«. For det andet bliver der hverken i stk. 1 i nævnte artikel 4 eller i den heri indeholdte henvisning til forordningens artikel 20, stk. 2, foretaget en sontring alt efter, om den deri omhandlede ansøgning om international beskyttelse er en første ansøgning eller en fornyet ansøgning. Navnlig beskriver sidstnævnte bestemmelse på generel vis det tidspunkt, hvor en ansøgning om international beskyttelse betragtes som værende blevet indgivet. Bestemmelsen kan derfor ikke forstås således, at den udelukkende henviser til en første ansøgning. I øvrigt, og som generaladvokaten har anført i punkt 75 i forslaget til afgørelse, kan denne fortolkning ligeledes udledes af Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 2, andet afsnit, in fine, der henviser til forordningens artikel 20, stk. 2, for så vidt angår en ansøgning om international beskyttelse, som indgives efter en første ansøgning.
- 80 Det følger af det ovenstående, at Dublin III-forordningens artikel 4 ifølge sin ordlydsfortolkning kræver, at den fælles folder bliver udleveret, så snart en ansøgning om international beskyttelse indgives, uanset om der er tale om en første ansøgning eller ej.
- 81 Hvad dernæst angår Eurodacforordningens artikel 29, der er omhandlet i det andet spørgsmål, litra b), i sag C-328/21, skal det for det første bemærkes, at denne artikels stk. 1, litra b), bestemmer, at »[e]n person omfattet af [...] artikel 17, stk. 1«, dvs. en tredjelandsstatsborger eller

statsløs, der opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, »af oprindelsesmedlemsstaten [skal] underrettes skriftligt [...] om [...] formålet med at behandle oplysningerne i Eurodac, herunder en beskrivelse af målene i [Dublin III-forordningen], jf. dennes artikel 4 [...]«.

- 82 For det andet præciseres det i Eurodacforordningens artikel 29, stk. 2, andet afsnit, at »[i] forbindelse med en person, der er omfattet af artikel 17, stk. 1, gives de oplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, senest på det tidspunkt, hvor oplysningerne om denne person videregives til det centrale system. [...]«.
- 83 For det tredje bestemmer Eurodacforordningens artikel 29, stk. 3, at der »efter proceduren i artikel 44, stk. 2, i [Dublin III-forordningen udarbejdes] en fælles folder, som mindst indeholder de oplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, og de oplysninger, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, i den forordning«.
- 84 Det følger heraf, at Eurodacforordningens artikel 29 ifølge sin ordlydsfortolkning kræver, at den fælles folder udleveres til alle tredjelandsstatsborgere eller statsløse, der opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, og hvis fingeraftryk er optaget og videregivet til det centrale system, idet udleveringen skal finde sted senest på tidspunktet for denne videregivelse, uanset om personen tidligere har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat.
- 85 Endvidere understøttes disse ordlydsfortolkninger af Dublin III-forordningens artikel 4 og Eurodacforordningens artikel 29 af den lovgivningsmæssige sammenhæng, hvori disse bestemmelser indgår.
- 86 Hvad for det første angår Dublin III-forordningens artikel 4 er denne indeholdt i forordningens kapitel II, som har overskriften »Almindelige principper og garantier«. Således som generaladvokaten har anført i punkt 76 i forslaget til afgørelse, finder bestemmelserne i dette kapitel anvendelse på alle de situationer, der falder ind under Dublin III-forordningens anvendelsesområde, og derfor ikke kun på en bestemt situation, såsom den første indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse.
- 87 Det fremgår i øvrigt af artikel 16a, stk. 1, i forordning nr. 1560/2003, at formålet med den fælles folder, som er indeholdt i bilag X til denne forordning, er at informere »alle« ansøgere om international beskyttelse om bestemmelserne i Dublin III-forordningen og i Eurodacforordningen. Nævnte bilag X er opdelt i to dele, nemlig del A og del B. Bilagets del A indeholder en model af den fælles folder, som er tiltænkt alle ansøgere om international beskyttelse, uanset hvilken situation de befinder sig i. Det nævnte bilags del B indeholder en model af den fælles folder, som derudover skal udleveres til den berørte person i alle de tilfælde, hvor medlemsstaten vurderer, at en anden medlemsstat kunne være ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, herunder – henset til den generelle karakter af den ordlyd, der er indeholdt i den tekstboks og den dertil knyttede fodnote i nævnte del A, som er omhandlet i nærværende doms præmis 32 – når det er i forbindelse med indgivelsen af en fornyet ansøgning om international beskyttelse, at den medlemsstat, til hvilken ansøgningen er indgivet, er af den opfattelse, at det er en anden medlemsstat, der kunne være ansvarlig for behandlingen af denne ansøgning.
- 88 Hvad for det andet angår Eurodacforordningens artikel 29 skal der tages hensyn til den omstændighed, at forordningens artikel 1 fastsætter, at formålet med Eurodacsystemet er at »lette fastsættelsen af, hvilken medlemsstat der i henhold til [Dublin III-forordningen] er

ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der indgives af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en medlemsstat, samt på anden måde lette anvendelsen af [Dublin III-forordningen] på de betingelser, der er fastsat i nærværende forordning«.

- 89 I denne henseende har bilag XIII til forordning nr. 1560/2003, som har overskriften »Oplysninger til tredjelandstatsborgere eller statsløse personer, der opholder sig ulovligt i en medlemsstat i henhold til [Eurodacforordningens artikel] 29, stk. 3 [...]«, til formål at underrette den berørte person om, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den pågældende opholder sig ulovligt, kan optage vedkommendes fingeraftryk i henhold til den beføjelse, som de er tillagt ved Eurodacforordningens artikel 17, og som det påhviler dem at udøve, når de finder det nødvendigt at undersøge, om denne person ikke tidligere har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat. Nævnte bilag XIII indeholder en tekstboks og en dertil knyttet fodnote, hvortil der henvises i denne doms præmis 34, og i fodnoten bliver det til orientering for personen med ulovligt ophold præciseret, at såfremt de kompetente myndigheder mener, at denne person kan have indgivet en sådan ansøgning i en anden medlemsstat, som kunne være ansvarlig for at behandle den, vil personen modtage yderligere oplysninger om den procedure, der følger, og om, hvordan den påvirker personens rettigheder, idet disse oplysninger er dem, som er indeholdt i del B i bilag X til forordning nr. 1560/2003.
- 90 Denne lovgivningsmæssige kontekst bekræfter, at en tredjelandstatsborger eller statsløs, der opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, og hvis fingeraftryk denne medlemsstats kompetente myndighed har optaget og videregivet til det centrale system i henhold til Eurodacforordningens artikel 17 med henblik på at kontrollere, om en ansøgning om international beskyttelse eventuelt allerede er blevet indgivet i en anden medlemsstat, skal have udleveret den fælles folder af de kompetente nationale myndigheder. Det skal tilføjes, at denne udlevering skal omfatte såvel del B i bilag X til forordning nr. 1560/2003, der vedrører de tilfælde, hvor de kompetente myndigheder har en begrundet formodning om, at en anden medlemsstat kunne være ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, som dette bilags del A, hvori hovedparten af oplysningerne om Eurodac er indeholdt, således som det i øvrigt fremgår af den fodnote i del B i nævnte bilag, der er nævnt i denne doms præmis 33.
- 91 Hvad endelig angår formålet med informationspligten har den italienske regering og Kommissionen i deres indlæg under henvisning til dom af 2. april 2019, H. og R. (C-582/17 og C-583/17, EU:C:2019:280), gjort gældende, at det indgår i sammenhæng med afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.
- 92 De nævnte berørte parter er af den opfattelse, at i tilfælde af tilbagetagelsesprocedurer i henhold til Dublin III-forordningens artikel 23 eller 24 – som er procedurer, der finder anvendelse på de personer, der er omhandlet i denne forordnings artikel 20, stk. 5, eller artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d) – er proceduren med afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, i de i sidstnævnte bestemmelse omhandlede tilfælde allerede blevet afsluttet i en medlemsstat eller i det tilfælde, der er omhandlet i nævnte artikel 20, stk. 5, afbrudt eller fortsat i gang i en medlemsstat, som er forpligtet til at afslutte proceduren. Det tilkommer således ikke den anmodende medlemsstat inden for rammerne af tilbagetagelsesproceduren at fastlægge noget – dvs. spørgsmålet om, hvilken medlemsstat der er ansvarlig – som en anden medlemsstat er forpligtet til, uanset om denne fastlæggelsesprocedure er afsluttet eller ej.

- 93 Den italienske regering og Kommissionen er derfor af den opfattelse, at udleveringen af den fælles folder som led i opfyldelsen af den informationspligt, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 4 og Eurodacforordningens artikel 29, ikke vil tjene noget nyttigt formål i forbindelse med en tilbagetagelsesprocedure, i det mindste hvad angår spørgsmålet om afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.
- 94 I denne henseende skal det imidlertid bemærkes, at spørgsmålet om, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, ikke nødvendigvis er endeligt afgjort på trinnet for tilbagetagelsesproceduren.
- 95 Ganske vist har Domstolen i præmis 67-80 i dom af 2. april 2019, H. og R. (C-582/17 og C-583/17, EU:C:2019:280), i det væsentlige fastslået, at for så vidt som ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse allerede er blevet fastlagt, er det ufornuddent på ny at anvende reglerne vedrørende proceduren til afgørelse af dette ansvar, hvilke først og fremmest omfatter de kriterier, som er fastsat i Dublin III-forordningens kapitel III.
- 96 Den omstændighed, at det ikke er nødvendigt at foretage en sådan ny fastlæggelse af den ansvarlige medlemsstat, betyder imidlertid ikke – således som generaladvokaten ligeledes i det væsentlige har anført i punkt 81 i forslaget til afgørelse – at den medlemsstat, der påtænker at indgive eller har indgivet en anmodning om tilbagetagelse, kan lukke øjnene for oplysninger, som en ansøger meddeler den, og som kan være til hinder for en sådan anmodning om tilbagetagelse og for den efterfølgende overførsel af denne person til den anmodede medlemsstat.
- 97 Beviser vedrørende ophøret af ansvaret for den anmodede medlemsstat i henhold til bestemmelserne i Dublin III-forordningens artikel 19 (jf. i denne retning dom af 7.6.2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, præmis 27), vedrørende den manglende overholdelse af den i forordningens artikel 23, stk. 3, fastsatte frist til indgivelse af en anmodning om tilbagetagelse (jf. analogt dom af 26.7.2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, præmis 55), vedrørende den anmodende medlemsstats manglende iagttagelse af den overførselsfrist, som er omhandlet i den nævnte forordnings artikel 29, stk. 2 (jf. i denne retning dom af 25.10.2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, præmis 46), vedrørende den i forordningens artikel 3, stk. 2, andet afsnit, omhandlede tilstedeværelse af systemfejl i den anmodede medlemsstat (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 85 og 86) eller vedrørende den omstændighed, at der, henset til den berørte persons sundhedstilstand, foreligger en reel og påvist risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i tilfælde af overførsel til den anmodede medlemsstat (jf. i denne retning dom af 16.2.2017, C.K. m.fl., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, præmis 96), kan nemlig føre til en ændring af fastlæggelsen af den ansvarlige medlemsstat.
- 98 Domstolen har i øvrigt fastslået, at i overensstemmelse med princippet om loyalt samarbejde kan en medlemsstat ikke gyldigt fremsætte en anmodning om tilbagetagelse i en situation, der er omfattet af Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 5, når den pågældende person har tilstillet den oplysninger, som tydeligt godtgør, at denne medlemsstat skal anses for at være den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse i henhold til de ansvarlighedskriterier, som er fastsat i den nævnte forordnings artikel 8-10. I en sådan situation tilkommer det tværtimod den nævnte medlemsstat at anse sig for ansvarlig (dom af 2.4.2019, H. og R., C-582/17 og C-583/17, EU:C:2019:280, præmis 83).
- 99 Endelig fastsætter Dublin III-forordningens artikel 7, stk. 3, udtrykkeligt, at »[m]ed henblik på anvendelsen af kriterierne i artikel 8, 10 og 16 skal medlemsstaterne inddrage alle foreliggende beviser for, at familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer til ansøgeren opholder sig på en medlemsstats område, forudsat at disse beviser fremlægges, inden en anden medlemsstat

har accepteret anmodningen om at overtage eller tilbagetage den pågældende i henhold til henholdsvis artikel 22 og 25, og forudsat at der endnu ikke er truffet en første afgørelse med hensyn til substansen om ansøgerens tidligere ansøgninger om international beskyttelse«.

- 100 Det følger af denne doms præmis 96-99, at den berørte person i modsætning til, hvad den italienske regering og Kommissionen har gjort gældende, kan gøre en række betragtninger gældende, der i de situationer, som er omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), kan ændre den fastlæggelse af den ansvarlige medlemsstat, som tidligere er blevet foretaget i en anden medlemsstat, eller som i en situation, der er omfattet af forordningens artikel 20, stk. 5, kan have en indvirkning på en sådan fastlæggelse.
- 101 Formålet med udleveringen af den fælles folder, med hvilken det tilsigtes at give den berørte person oplysninger om anvendelsen af Dublin III-forordningen og vedkommendes rettigheder i forbindelse med afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, bekræfter følgelig også de fortolkninger af Dublin III-forordningens artikel 4 og Eurodacforordningens artikel 29, der følger af ordlyden af disse bestemmelser, og som er gengivet i denne doms præmis 80 og 84.
- 102 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at Dublin III-forordningens artikel 4 og Eurodacforordningens artikel 29 skal fortolkes således, at forpligtelsen til at udlevere de deri omhandlede oplysninger, navnlig den fælles folder, gælder såvel i forbindelse med den første ansøgning om international beskyttelse og den overtagelsesprocedure, der henholdsvis er omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, som i forbindelse med en fornyet ansøgning om international beskyttelse og en situation – som omhandlet i Eurodacforordningens artikel 17, stk. 1 – der kan give anledning til tilbagetagelsesprocedurer som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 1, og artikel 24, stk. 1.

Den personlige samtale (Dublin III-forordningens artikel 5)

- 103 Det følger af Dublin III-forordningens artikel 5, stk. 1, at for at lette proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, afholder den medlemsstat, som træffer afgørelsen, en personlig samtale med ansøgeren, og at samtalen også skal sikre, at de oplysninger, der gives til ansøgeren i overensstemmelse med forordningens artikel 4, bliver forstået korrekt.
- 104 Under disse omstændigheder er de betragtninger vedrørende informationspligten, der er indeholdt i denne doms præmis 96-100, ligeledes relevante for så vidt angår den personlige samtale, som er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 5.
- 105 Mens formålet med den fælles folder er at informere den berørte person om anvendelsen af Dublin III-forordningen, udgør den personlige samtale nemlig et middel til at kontrollere, at denne person forstår de oplysninger, som vedkommende får i denne folder, og den udgør en vigtig mulighed eller sågar garanti for, at personen kan meddele den kompetente myndighed oplysninger, der kan foranledige den pågældende medlemsstat til ikke at indgive en anmodning om tilbagetagelse til en anden medlemsstat eller i givet fald hindre overførslen af den nævnte person.
- 106 Det følger heraf, at Dublin III-forordningens artikel 5 i modsætning til, hvad den italienske regering og Kommissionen har gjort gældende, skal fortolkes således, at forpligtelsen til at afholde den deri omhandlede personlige samtale gælder såvel i forbindelse med en første ansøgning om international beskyttelse og en overtagelsesprocedure som omhandlet i henholdsvis artikel 20, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Dublin III-forordningen som i forbindelse med en fornyet

ansøgning om international beskyttelse og en situation som omhandlet i Eurodacforordningens artikel 17, stk. 1, der kan give anledning til tilbagetagelsesprocedurer som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 1, og artikel 24, stk. 1.

Konsekvenserne af tilsidesættelsen af retten til information og af retten til en personlig samtale

- 107 Således som Domstolen allerede har fastslået, begrænser ordlyden af Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 1 – der fastsætter, at en person, som er omfattet af en afgørelse om overførsel, har ret til effektive retsmidler til prøvelse af denne afgørelse – ikke, hvilke argumenter der kan påberåbes inden for rammerne af denne prøvelse. Det samme gælder for ordlyden af forordningens artikel 4, stk. 1, litra d), om den information, som de kompetente myndigheder skal give ansøgeren vedrørende muligheden for at anfægte en afgørelse om overførsel (dom af 7.6.2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, præmis 36).
- 108 Rækkevidden af disse retsmidler er imidlertid præciseret i 19. betragtning til Dublin III-forordningen, hvoraf det fremgår, at med henblik på at sikre, at folkeretten overholdes, bør den ved forordningen indførte adgang til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser om overførsel omfatte undersøgelsen af dels anvendelsen af denne forordning, dels den faktiske og retlige situation i den medlemsstat, som ansøgeren overføres til (dom af 15.4.2021, État belge (Omstændigheder, der er indtruffet senere end afgørelsen om overførsel), C-194/19, EU:C:2021:270, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 109 Det fremgår endvidere af Domstolens praksis, at henset til bl.a. den generelle udvikling, som systemet til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne, har undergået som følge af vedtagelsen af Dublin III-forordningen og til denne forordnings målsætninger, skal forordningens artikel 27, stk. 1, fortolkes således, at den sag, der kan anlægges i henhold hertil til prøvelse af en afgørelse om overførsel, skal kunne omfatte såvel iagttagelsen af reglerne vedrørende tildelingen af ansvaret for at behandle en ansøgning om international beskyttelse som overholdelsen af de proceduremæssige garantier, der er fastsat i den nævnte forordning (dom af 15.4.2021, État belge (Omstændigheder, der er indtruffet senere end afgørelsen om overførsel), C-194/19, EU:C:2021:270, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).
- 110 Såvel den informationspligt, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 4 samt i Eurodacforordningens artikel 29, stk. 1, litra b), og artikel 29, stk. 3, som den personlige samtale, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 5, udgør proceduremæssige garantier, der skal sikres den person, som er berørt eller kan berøres af bl.a. en tilbagetagelsesprocedure i henhold til sidstnævnte forordnings artikel 23, stk. 1, eller artikel 24, stk. 1. Det følger heraf, at det i Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 1, fastsatte retsmiddel til prøvelse af en afgørelse om overførsel principielt skal kunne vedrøre tilsidesættelsen af de forpligtelser, der er indeholdt i disse bestemmelser, og navnlig den manglende udlevering af den fælles folder samt den manglende afholdelse af den personlige samtale.
- 111 Hvad angår de konsekvenser, der kan knyttes til tilsidesættelsen af den ene og/eller den anden af disse forpligtelser, bemærkes, at Dublin III-forordningen ikke indeholder præciseringer i denne henseende.
- 112 Hvad angår Eurodacforordningen forholder det sig således, at selv om den i artikel 37 fastsætter medlemsstaternes erstatningsansvar over for enhver person eller medlemsstat, der har lidt skade som følge af en ulovlig behandling eller enhver anden handling, der er i strid med denne

forordning, indeholder den ingen præciseringer med hensyn til de konsekvenser, som en manglende overholdelse af den informationspligt, der er fastsat i denne forordnings artikel 29, stk. 1, litra b), og artikel 29, stk. 3, og hvortil der henvises i den tekstboks og den dertil knyttede fodnote, som er indeholdt i bilag XIII til forordning nr. 1560/2003, kan have for en afgørelse om overførsel, således som dette allerede er blevet anført i denne doms præmis 89.

- 113 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at i mangel af EU-retlige bestemmelser på området tilkommer det i medfør af princippet om procesautonomi hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at fastsætte de processuelle regler for sagsanlæg til sikring af beskyttelsen af borgernes rettigheder, dog på den betingelse, at disse ikke må være mindre gunstige end dem, som regulerer tilsvarende situationer, der er underlagt national ret (ækvivalensprincippet), og at de i praksis ikke umuliggør eller uforholdsmæssigt vanskeliggør udøvelsen af rettigheder, der er tillagt ved EU-retten (effektivitetsprincippet) (dom af 15.4.2021, *État belge (Omstændigheder, der er indtruffet senere end afgørelsen om overførsel)*, C-194/19, EU:C:2021:270, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis). Dette gælder navnlig for så vidt angår de retsvirkninger, som en tilsidesættelse af informationspligten og/eller af pligten til at afholde en personlig samtale har med hensyn til afgørelsen om overførsel (jf. i denne retning dom af 16.7.2020, *Addis*, C-517/17, EU:C:2020:579, præmis 56 og 57 samt den deri nævnte retspraksis).
- 114 I det foreliggende tilfælde synes det imidlertid at fremgå af forelæggelsesafgørelserne og af formuleringen af de præjudicielle spørgsmål, at lovgivningen i den medlemsstat, hvor de forelæggende retter er beliggende, ikke i sig selv gør det muligt med sikkerhed at fastlægge de nævnte retsvirkninger, og at de nævnte retter med disse spørgsmål netop tilsigter at få oplyst, hvorledes de skal sanktionere sådanne tilsidesættelser.
- 115 Under disse omstændigheder skal Domstolen fastlægge, hvilke konsekvenser der er knyttet til effektivitetsprincippet på dette plan.
- 116 Hvad for det første angår de retsvirkninger, der for så vidt angår det nævnte princip kan følge af fraværet af den personlige samtale, som er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 5, skal der indledningsvis henvises til dom af 16. juli 2020, *Addis* (C-517/17, EU:C:2020:579), der blev afsagt vedrørende en situation, hvor en tredjelandsstatsborger, der allerede havde opnået flygtningestatus i en medlemsstat, foreholdt den kompetente myndighed i en anden medlemsstat, hvor den pågældende havde indgivet en anden ansøgning om international beskyttelse, ikke at have hørt vedkommende, inden den pågældendes asylansøgning blev afvist i medfør af proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra a). Ved den nævnte dom fastslog Domstolen, at henset til effektivitetsprincippet skal direktivets artikel 14 og 34 fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en tilsidesættelse af forpligtelsen til at tilbyde en ansøger om international beskyttelse en personlig samtale, inden der træffes en sådan afgørelse om afvisning, ikke fører til annullation af denne afgørelse, og at sagen hjemvises til den besluttende myndighed, medmindre denne lovgivning giver ansøgeren mulighed for i forbindelse med en retssag til prøvelse af en sådan afgørelse personligt at fremsætte alle sine argumenter mod den nævnte afgørelse under en høring, der opfylder de betingelser og de gældende grundlæggende garantier, der er fastsat i nævnte direktivs artikel 15, og disse argumenter ikke vil kunne ændre den pågældende afgørelse.
- 117 I denne henseende anførte Domstolen i den nævnte doms præmis 70 bl.a., at proceduredirektivets artikel 14, 15 og 34 for det første i obligatoriske vendinger fastsætter en forpligtelse for medlemsstaterne til at tilbyde ansøgeren en personlig samtale samt specifikke og detaljerede regler med hensyn til den måde, hvorpå samtalen skal afholdes, og for det andet har til formål at

sikre, at ansøgeren er blevet opfordret til i samarbejde med den myndighed, der forestår denne samtale, at fremlægge alle de oplysninger, der er relevante med henblik på at vurdere, om den pågældendes ansøgning om international beskyttelse kan antages til behandling og givet fald er begrundet, hvilket tillægger denne samtale afgørende betydning i proceduren for behandling af denne ansøgning.

- 118 Domstolen anførte yderligere, at når der ikke er afholdt en personlig samtale for den kompetente myndighed, er det alene muligt at sikre den effektive karakter af retten til at blive hørt på dette senere trin i proceduren, når en sådan samtale finder sted ved den ret, for hvilken der er anlagt sag til prøvelse af denne myndigheds afgørelse om afvisning, og under overholdelse af samtlige de betingelser, der er fastsat i proceduredirektivet (dom af 16.7.2020, Addis, C-517/17, EU:C:2020:579, præmis 71).
- 119 Det skal bemærkes, at de konsekvenser, der følger af anvendelsen af proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra a), dvs. afvisning af en ansøgning om international beskyttelse, som er indgivet i en medlemsstat af en person, der allerede er blevet indrømmet international beskyttelse af en første medlemsstat, og dennes tilbagesendelse til den første medlemsstat, ikke er mere alvorlige end de konsekvenser, der følger af anvendelsen af Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 1, og artikel 24, stk. 1, som udsætter personer, der ikke har international beskyttelse, for en tilbagetagelse.
- 120 Mere specifikt har den situation, der er omhandlet i proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra a), endog som udgangspunkt mindre alvorlige konsekvenser for den berørte person end den i Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, litra d), omhandlede situation, hvor anmodningen om tilbagetagelse vedrører en person, hvis ansøgning om international beskyttelse den anmodede medlemsstat har meddelt afslag på. I sidstnævnte tilfælde bliver den af tilbagetagelsen berørte person nemlig ikke – ligesom det derimod er tilfældet for en person, hvis asylansøgning er blevet afvist – tilbagesendt til en medlemsstat, hvor vedkommende allerede er indrømmet international beskyttelse, men udsendt til sit hjemland af den anmodede medlemsstat.
- 121 Endvidere, og således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 134-136 i forslaget til afgørelse, kræver såvel en afgørelse om afvisning af ansøgningen om international beskyttelse, der er truffet på grundlag af proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra a), som den i Dublin III-forordningens artikel 23 og 24 omhandlede afgørelse om overførsel til gennemførelse af tilbagetagelsen, at den berørte person ikke løber en risiko for tilsidesættelse af chartrets artikel 4, hvilket den personlige samtale i begge tilfælde gør det muligt at sikre. Den personlige samtale gør det desuden muligt at konstatere, om familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer til ansøgeren opholder sig på den anmodende medlemsstats område. Den gør det ligeledes muligt at udelukke, at en tredjelandstatsborger eller statsløs bliver anset for at have ulovligt ophold, skønt den pågældende ville indgive en ansøgning om international beskyttelse.
- 122 Endelig skal det bemærkes, at den i Dublin III-forordningens artikel 5 fastsatte forpligtelse til at afholde en personlig samtale – ligesom det er tilfældet med den samtale, der er fastsat i proceduredirektivets artikel 14 – kun kan fraviges under begrænsede omstændigheder. I denne henseende forholder det sig således, at på samme måde som en personlig samtale om substansen i asylansøgningen, således som det fremgår af proceduredirektivets artikel 14, stk. 2, litra a), kan undlades, når den besluttende myndighed kan træffe en positiv afgørelse med hensyn til flygtningestatus på grundlag af de foreliggende bevismidler, kræver Dublin III-forordningens artikel 5, stk. 2, litra b), sammenholdt med artikel 5, stk. 3, af hensyn til den person, der er berørt

af en eventuel tilbagetagelse, at den personlige samtale, som er fastsat i forordningens artikel 5, skal afholdes i alle de tilfælde, hvor den kompetente myndighed kan træffe en afgørelse om overførsel, der strider mod den berørte persons ønsker.

- 123 Under disse omstændigheder kan den retspraksis, der følger af dom af 16. juli 2020, Addis (C-517/17, EU:C:2020:579), for så vidt angår de konsekvenser, som er knyttet til en tilsidesættelse af forpligtelsen til at afholde en personlig samtale i forbindelse med en afgørelse om afvisning af en ansøgning om international beskyttelse på grundlag af proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra a), overføres til de tilbagetagelsesprocedurer, der gennemføres i henhold til Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 1, og artikel 24, stk. 1.
- 124 Det følger heraf, at med forbehold af Dublin III-forordningens artikel 5, stk. 2, skal afgørelsen om overførsel i forbindelse med et søgsmål, der er anlagt i henhold til denne forordnings artikel 27 til prøvelse af afgørelsen, og hvorved det anfægtes, at den i artikel 5 fastsatte personlige samtale ikke er blevet afholdt, annulleres, medmindre den nationale lovgivning giver den berørte person mulighed for inden for rammerne af dette søgsmål personligt at fremføre alle sine argumenter mod denne afgørelse ved en høring, som opfylder de i nævnte artikel 5 fastsatte betingelser og garantier, og disse argumenter ikke kan ændre afgørelsen.
- 125 For det andet og for det tilfælde, hvor den personlige samtale, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 5, og hvis afgørende karakter og tilknyttede proceduremæssige garantier tidligere er blevet understreget, faktisk har fundet sted, men hvor den fælles folder, som skal udleveres i henhold til den informationspligt, der er fastsat i denne forordnings artikel 4 eller Eurodacforordningens artikel 29, stk. 1, litra b), ikke blev udleveret inden afholdelsen af den nævnte samtale, skal det med henblik på at opfylde de krav, som følger af effektivitetsprincippet, efterprøves, om proceduren kunne føre til et andet resultat, såfremt den pågældende fejl ikke havde foreligget (jf. i denne retning dom af 10.9.2013, G. og R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).
- 126 Den nationale retsinstans' opgave i forbindelse med en sådan tilsidesættelse af informationspligten skal derfor bestå i ud fra de særlige faktiske og retlige omstændigheder i den konkrete sag at efterprøve, om denne procedurefejl, uanset afholdelsen af den personlige samtale, faktisk har berøvet den person, som påberåber sig fejlen, muligheden for at fremføre sine argumenter i et sådant omfang, at den administrative procedure vedrørende den pågældende kunne have ført til et andet resultat (jf. i denne retning dom af 10.9.2013, G. og R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, præmis 44).
- 127 Henset til det ovenstående skal det for så vidt angår informationspligten fastslås, at EU-retten, navnlig Dublin III-forordningens artikel 4 og 27 samt Eurodacforordningens artikel 29, stk. 1, litra b), skal fortolkes således, at når den personlige samtale, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 5, har fundet sted, men den fælles folder, som skal udleveres til den berørte person i henhold til den informationspligt, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 4 eller i Eurodacforordningens artikel 29, stk. 1, litra b), ikke er blevet udleveret, kan den nationale retsinstans, som har til opgave at vurdere lovligheden af afgørelsen om overførsel, kun annullere afgørelsen, hvis retsinstansen, henset til de særlige faktiske og retlige omstændigheder i den konkrete sag, finder, at den manglende udlevering af den fælles folder, uanset afholdelsen af den personlige samtale, faktisk har berøvet denne person muligheden for at fremføre sine argumenter i et sådant omfang, at den administrative procedure vedrørende den pågældende kunne have ført til et andet resultat.

128 Følgelig skal de spørgsmål, der er blevet forelagt i sagerne C-228/21 og C-328/21, samt de to første spørgsmål, som er blevet forelagt i sag C-315/21, besvares således:

- Dublin III-forordningens artikel 4 og Eurodacforordningens artikel 29 skal fortolkes således, at forpligtelsen til at udlevere de deri omhandlede oplysninger, navnlig den fælles folder, hvis model er indeholdt i bilag X til forordning nr. 1560/2003, gælder såvel i forbindelse med en første ansøgning om international beskyttelse og en overtagelsesprocedure, der henholdsvis er omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, som i forbindelse med en fornyet ansøgning om international beskyttelse og en situation – som omhandlet i Eurodacforordningens artikel 17, stk. 1 – der kan give anledning til de tilbagetagelsesprocedurer, som er omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 1, og artikel 24, stk. 1.
- Dublin III-forordningens artikel 5 skal fortolkes således, at forpligtelsen til at afholde den deri omhandlede personlige samtale gælder såvel i forbindelse med en første ansøgning om international beskyttelse og en overtagelsesprocedure som omhandlet i henholdsvis artikel 20, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Dublin III-forordningen som i forbindelse med en fornyet ansøgning om international beskyttelse og en situation – som omhandlet i Eurodacforordningens artikel 17, stk. 1 – der kan give anledning til tilbagetagelsesprocedurer som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 1, og artikel 24, stk. 1.
- EU-retten, navnlig Dublin III-forordningens artikel 5 og 27, skal fortolkes således, at med forbehold af denne forordnings artikel 5, stk. 2, skal afgørelsen om overførsel i forbindelse med et søgsmål, der er anlagt i henhold til forordningens artikel 27 til prøvelse af afgørelsen, og hvorved det anfægtes, at den i nævnte artikel 5 fastsatte personlige samtale ikke er blevet afholdt, annulleres, medmindre den nationale lovgivning giver den berørte person mulighed for inden for rammerne af dette søgsmål personligt at fremføre alle sine argumenter mod denne afgørelse ved en høring, som opfylder de i sidstnævnte artikel fastsatte betingelser og garantier, og disse argumenter ikke kan ændre afgørelsen.
- EU-retten, navnlig Dublin III-forordningens artikel 4 og 27 samt Eurodacforordningens artikel 29, stk. 1, litra b), skal fortolkes således, at når den personlige samtale, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 5, har fundet sted, men den fælles folder, som skal udleveres til den berørte person i henhold til den informationspligt, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 4 eller i Eurodacforordningens artikel 29, stk. 1, litra b), ikke er blevet udleveret, kan den nationale retsinstans, som har til opgave at vurdere lovligheden af afgørelsen om overførsel, kun annullere afgørelsen, hvis retsinstansen, henset til de særlige faktiske og retlige omstændigheder i den konkrete sag, finder, at den manglende udlevering af den fælles folder, uanset afholdelsen af den personlige samtale, faktisk har berøvet denne person muligheden for at fremføre sine argumenter i et sådant omfang, at den administrative procedure vedrørende den pågældende kunne have ført til et andet resultat.

Om det første til det tredje spørgsmål i sag C-254/21, det andet spørgsmål i sag C-297/21 og det tredje spørgsmål i sag C-315/21

129 Med disse spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker de forelæggende retter i sagerne C-254/21, C-297/21 og C-315/21 nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 1, og artikel 3, stk. 2, andet afsnit, sammenholdt med denne forordnings artikel 27 samt chartrets artikel 4, 19 og 47, gør det muligt for den nationale retsinstans at undersøge, om der foreligger en risiko for indirekte refolement, som ansøgeren om international beskyttelse vil

blive udsat for efter sin overførsel til den anmodede medlemsstat, for så vidt som sidstnævnte allerede har givet afslag på en ansøgning om international beskyttelse vedrørende denne ansøger, selv når der i sidstnævnte medlemsstat ikke foreligger »systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere« som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 2, andet afsnit. De forelæggende retter i sagerne C-254/21 og C-315/21 ønsker navnlig oplyst, om denne mulighed foreligger, når den nationale retsinstans anlægger en anden fortolkning af begrebet »[n]ational beskyttelse« som omhandlet i kvalifikationsdirektivets artikel 8 end den, som myndighederne i den anmodede medlemsstat har anlagt, eller i modsætning til disse myndigheder finder, at der i hjemlandet er en væbnet konflikt som omhandlet i dette direktivs artikel 15, litra c).

- 130 I denne henseende skal det bemærkes, at EU-retten er baseret på den grundlæggende præmis, hvorefter hver medlemsstat som anført i artikel 2 TEU deler en række fælles værdier, som Unionen er bygget på, med samtlige andre medlemsstater og anerkender, at disse deler dem med den. Denne præmis forudsætter og begrundes, at der foreligger en gensidig tillid mellem medlemsstaterne med hensyn til anerkendelsen af disse værdier og dermed under iagttagelse af EU-retten, der gennemfører disse, og med hensyn til den omstændighed, at deres respektive nationale retsordener er i stand til at yde den samme effektive beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, som er anerkendt i chartret, herunder chartrets artikel 1 og 4, der forankrer en af Unionens og medlemsstaternes grundlæggende værdier (dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 83 og den deri nævnte retspraksis), nemlig den menneskelige værdighed, som bl.a. omfatter et forbud mod umenneskelig eller nedværdigende behandling.
- 131 Princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne er af grundlæggende betydning i EU-retten, navnlig for så vidt angår det område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som Unionen udgør, og i henhold til hvilket Unionen i overensstemmelse med artikel 67, stk. 2, TEUF sikrer, at der ikke foretages personkontrol ved de indre grænser, og udformer en fælles politik for asyl, indvandring og kontrol ved de ydre grænser, der bygger på solidaritet mellem medlemsstaterne, og som er retfærdig over for tredjelandstatsborgere. I denne sammenhæng pålægger princippet om gensidig tillid hver af disse medlemsstater at lægge til grund, medmindre der er tale om helt særlige omstændigheder, at samtlige andre medlemsstater overholder EU-retten og navnlig de i EU-retten anerkendte grundlæggende rettigheder (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 84 og den deri nævnte retspraksis).
- 132 I sammenhæng med det fælles europæiske asylsystem gælder der derfor en formodning for, at behandlingen af ansøgere om international beskyttelse i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i chartret, i konventionen om flygtnings retsstilling, undertegnet i Genève den 28. juli 1951, og i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis), og at forbuddet mod – såvel direkte som indirekte – refolement, således som dette forbud udtrykkeligt er fastsat i proceduredirektivets artikel 9, overholdes i hver af disse stater.

- 133 Det kan imidlertid ikke udelukkes, at dette system i praksis støder på betydelige funktionelle vanskeligheder i en bestemt medlemsstat, således at der foreligger en alvorlig risiko for, at ansøgere om international beskyttelse i denne medlemsstat bliver behandlet på en måde, som er uforenelig med deres grundlæggende rettigheder (dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 86 og den deri nævnte retspraksis).
- 134 Domstolen har således allerede fastslået, at det i medfør af chartrets artikel 4 påhviler medlemsstaterne, herunder de nationale retter, ikke at overføre en asylansøger til den ansvarlige medlemsstat som fastlagt i overensstemmelse med Dublin III-forordningen, når de ikke kan være uvidende om, at de systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtagelsesforholdene for asylansøgere i denne medlemsstat giver alvorlig grund til at antage, at ansøgeren vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling i denne bestemmelses forstand (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis).
- 135 Domstolen har præciseret, at den nævnte overførsel er udelukket, hvis en sådan risiko er et resultat af systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse i medlemsstaten i forbindelse med eller efter overførslen. Det har derfor ingen betydning for anvendelsen af nævnte artikel 4, om det er på selve tidspunktet for overførslen, under asylproceduren eller efter afslutningen heraf, at den pågældende person som følge af sin overførsel til den ansvarlige medlemsstat i Dublin III-forordningens forstand er i alvorlig risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling (dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 87 og 88).
- 136 I denne henseende forholder det sig således, at når den ret, ved hvilken et søgsmål er anlagt til prøvelse af en afgørelse om overførsel, råder over oplysninger, der er blevet fremlagt af den pågældende person med henblik på at godtgøre, at en sådan risiko foreligger, er denne ret forpligtet til på grundlag af objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger og i lyset af den i EU-retten sikrede norm for beskyttelse af de grundlæggende rettigheder at vurdere, hvorvidt der foreligger reelle mangler, der er systemiske eller generelle, eller som berører visse persongrupper (dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 90).
- 137 Med forbehold for den efterprøvelse, der påhviler de forelæggende retter i sagerne C-254/21, C-297/21 og C-315/21, fremgår det i det foreliggende tilfælde ikke, at DG, XXX.XX eller PP har påberåbt sig, at der foreligger sådanne mangler for så vidt angår de medlemsstater, som i disse tre sager vil blive anset for ansvarlige for behandlingen af deres ansøgninger om international beskyttelse.
- 138 I øvrigt fastslog Domstolen i det væsentlige i dom af 16. februar 2017, C.K. m.fl. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127), at chartrets artikel 4 skulle fortolkes således, at selv når der ikke foreligger væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, kan denne bestemmelse påberåbes, når det ikke er udelukket, at overførslen af en asylansøger inden for rammerne af Dublin III-forordningen i en konkret sag indebærer en reel og påvist risiko for, at denne ansøger som følge heraf vil blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling i den nævnte artikels forstand.
- 139 Der skal imidlertid tages hensyn til den omstændighed, at i den sag, der gav anledning til den nævnte dom, forholdt det sig – som det fremgår af dommens præmis 96 – således, at den reelle og påviste risiko for, at overførslen af den berørte person ville udsætte vedkommende for umenneskelig og nedværdigende behandling, var knyttet til risikoen for en betydelig og

uoprettelig forværring af den pågældendes sundhedstilstand, for så vidt som denne person i forvejen havde en særligt alvorlig psykisk og fysisk lidelse. Med forbehold af de forelæggende retters efterprøvelse i sagerne C-254/21, C-297/21 og C-315/21 befinder ingen af sagsøgerne i disse sager sig imidlertid i en sammenlignelig personlig situation.

- 140 Derimod er den omstændighed, at den anmodende medlemsstat på den ene side og den ansvarlige medlemsstat på den anden side ikke har anlagt den samme vurdering af det beskyttelsesniveau, som ansøgeren kan opnå i sit hjemland, i henhold til kvalifikationsdirektivets artikel 8, eller af, om der foreligger en alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt, i henhold til dette direktivs artikel 15, litra c), i princippet ikke relevant med henblik på prøvelsen af gyldigheden af afgørelsen om overførsel.
- 141 Denne fortolkning er nemlig den eneste, der er forenelig med formålene med Dublin III-forordningen, med hvilken det bl.a. tilsigtes at fastlægge en klar og brugbar metode til fastsættelse af den ansvarlige medlemsstat og at forhindre asylansøgerees sekundære bevægelser mellem medlemsstaterne (jf. i denne retning dom af 21.12.2011, N.S. m.fl., C-411/10 og C-493/10, EU:C:2011:865, præmis 84, og af 2.4.2019, H. og R., C-582/17 og C-583/17, EU:C:2019:280, præmis 77). Disse formål er til hinder for, at den retsinstans, der prøver afgørelsen om overførsel, foretager en materiel vurdering af risikoen for refolement i tilfælde af tilbagesendelse. Denne retsinstans skal nemlig lægge til grund, at den kompetente asylmyndighed i den ansvarlige medlemsstat vil foretage en korrekt vurdering og afgørelse af risikoen for refolement under overholdelse af chartrets artikel 19, og at tredjelandstatsborgeren i overensstemmelse med de krav, som følger af chartrets artikel 47, vil råde over effektive retsmidler med henblik på i givet fald at anfægte den nævnte myndigheds afgørelse i denne henseende.
- 142 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første til det tredje spørgsmål i sag C-254/21, det andet spørgsmål i sag C-297/21 og det tredje spørgsmål i sag C-315/21 besvares med, at Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 1, og artikel 3, stk. 2, andet afsnit, sammenholdt med denne forordnings artikel 27 samt chartrets artikel 4, 19 og 47, skal fortolkes således, at en retsinstans i den anmodende medlemsstat, for hvilken et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om overførsel er blevet indbragt, ikke må undersøge, om der i den anmodede medlemsstat foreligger en risiko for tilsidesættelse af princippet om non-refoulement, som ansøgeren om international beskyttelse vil blive udsat for efter sin overførsel til denne medlemsstat eller som følge heraf, når denne retsinstans ikke har konstateret, at der i den anmodede medlemsstat foreligger systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse. Den omstændighed, at myndighederne og retsinstanserne i den anmodende medlemsstat på den ene side og myndighederne og retsinstanserne i den anmodede medlemsstat på den anden side har forskellige opfattelser med hensyn til fortolkningen af de materielle betingelser for international beskyttelse, godtgør ikke, at der foreligger systemfejl.

Om det fjerde spørgsmål, litra a), i sag C-254/21 og det første spørgsmål i sag C-297/21

- 143 Med disse spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker de forelæggende retter i sagerne C-254/21 og C-297/21 nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, sammenholdt med denne forordnings artikel 27 samt chartrets artikel 4, 19 og 47, skal fortolkes således, at den i den medlemsstat, som har truffet afgørelsen om overførsel, beliggende

retsinstans, for hvilken der er anlagt et søgsmål til prøvelse af denne afgørelse, kan eller skal erklære denne medlemsstat ansvarlig, når den ikke er enig i den anmodede medlemsstats vurdering med hensyn til en eventuel refolement af den berørte person.

- 144 I denne henseende skal det bemærkes, at det af Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 1, fremgår, at en ansøgning om international beskyttelse kun behandles af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i denne forordnings kapitel III.
- 145 Uanset nævnte artikel 3, stk. 1, i den nævnte forordning fastsætter forordningens artikel 17, stk. 1, at enhver medlemsstat kan beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter disse kriterier.
- 146 Det fremgår klart af ordlyden af Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, at denne bestemmelse er af fakultativ karakter, for så vidt som den overlader det til hver medlemsstat skøn at beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet for den, selv om denne behandling ikke påhviler den efter de i forordningen definerede kriterier til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Udøvelsen af denne mulighed er i øvrigt ikke undergivet nogen særlig betingelse. Nævnte mulighed tilsigter at gøre det muligt for hver medlemsstat selvstændigt ud fra politiske, humanitære eller praktiske overvejelser at beslutte at acceptere at behandle en ansøgning om international beskyttelse, selv om den ikke er ansvarlig efter de kriterier, som er defineret i den nævnte forordning (dom af 23.1.2019, M.A. m.fl., C-661/17, EU:C:2019:53, præmis 58).
- 147 Henset til rækkevidden af den skønsbeføjelse, som medlemsstaterne således er tillagt, tilkommer det den pågældende medlemsstat at afgøre, under hvilke omstændigheder den ønsker at gøre brug af den mulighed, der tillægges ved den i Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, fastsatte diskretionære klausul, og acceptere selv at behandle en ansøgning om international beskyttelse, som den ikke er ansvarlig for efter de kriterier, der er defineret i denne forordning (dom af 23.1.2019, M.A. m.fl., C-661/17, EU:C:2019:53, præmis 59).
- 148 I denne henseende bemærkes for det første, at det følger af den rent fakultative karakter af bestemmelserne i Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, og af den skønsmæssige karakter af den beføjelse, som den anmodende medlemsstat er tillagt ved disse, at de nævnte bestemmelser, sammenholdt med forordningens artikel 27 samt chartrets artikel 4, 19 og 47, ikke kan fortolkes således, at de pålægger retsinstansen i denne medlemsstat at erklære sidstnævnte ansvarlig med den begrundelse, at den ikke er enig i den anmodede medlemsstats vurdering med hensyn til risikoen for refolement af den pågældende person.
- 149 For det andet fremgår det af nærværende doms præmis 142, at en retsinstans i den anmodende medlemsstat, for hvilken et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om overførsel er blevet indbragt, ikke må undersøge, om ansøgeren om international beskyttelse efter sin overførsel til den anmodede medlemsstat eller som følge heraf vil blive udsat for en risiko for, at sidstnævnte medlemsstat tilsidesætter princippet om non-refoulement, når der ikke i denne medlemsstat foreligger systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse.

- 150 Retsinstansen i den anmodende medlemsstat kan derfor heller ikke tvinge sidstnævnte medlemsstat til at anvende den diskretionære klausul, som er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, med den begrundelse, at der i den anmodede medlemsstat foreligger en risiko for tilsidesættelse af princippet om non-refoulement.
- 151 Hvis det for det tredje bliver påvist, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse i den anmodede medlemsstat i forbindelse med eller som følge af overførslen, vil den anmodende medlemsstats ansvar være støttet på Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 2, således at den anmodende medlemsstat ikke skal anvende forordningens artikel 17, stk. 1, i et sådant tilfælde.
- 152 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det fjerde spørgsmål, litra a), i sag C-254/21 og det første spørgsmål i sag C-297/21 besvares med, at Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, sammenholdt med denne forordnings artikel 27 samt chartrets artikel 4, 19 og 47, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke pålægger retsinstansen i den anmodende medlemsstat at erklære denne medlemsstat ansvarlig, når den ikke er enig i den anmodede medlemsstats vurdering med hensyn til risikoen for refoulement af den berørte person. Når der ikke foreligger systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse i den anmodede medlemsstat i forbindelse med eller som følge af overførslen, kan retsinstansen i den anmodende medlemsstat heller ikke forpligte sidstnævnte medlemsstat til selv at behandle en ansøgning om international beskyttelse på grundlag af Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, med den begrundelse, at der efter denne retsinstans' opfattelse er risiko for tilsidesættelse af princippet om non-refoulement i den anmodede medlemsstat.

Om det fjerde spørgsmål, litra b), i sag C-254/21

- 153 Henset til besvarelsen af det fjerde spørgsmål, litra a), i sag C-254/21 og af det første spørgsmål i sag C-297/21 er det uforholdt at besvare det fjerde spørgsmål, litra b), i sag C-254/21.

Sagsomkostninger

- 154 Da sagernes behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for de forelæggende retter, tilkommer det disse at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, og**

artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning nr. 604/2013 og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011 om oprettelse af et europæisk agentur for

den operationelle forvaltning af store [IT]-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed

skal fortolkes således, at

forpligtelsen til at udlevere de deri omhandlede oplysninger, navnlig den fælles folder, hvis model er indeholdt i bilag X til Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003 af 2. september 2003 om gennemførelsesforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne, gælder såvel i forbindelse med den første ansøgning om international beskyttelse og den overtagelsesprocedure, der henholdsvis er omhandlet i artikel 20, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i forordning nr. 604/2013, som i forbindelse med en fornyet ansøgning om international beskyttelse og en situation – som omhandlet i artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 603/2013 – der kan give anledning til de tilbagetagelsesprocedurer, som er omhandlet i artikel 23, stk. 1, og artikel 24, stk. 1, i forordning nr. 604/2013.

- Artikel 5 i forordning nr. 604/2013

skal fortolkes således, at

forpligtelsen til at afholde den deri omhandlede personlige samtale gælder såvel i forbindelse med en første ansøgning om international beskyttelse og en overtagelsesprocedure som omhandlet i henholdsvis artikel 20, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i den nævnte forordning som i forbindelse med en fornyet ansøgning om international beskyttelse og en situation – som omhandlet i artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 603/2013 – der kan give anledning til tilbagetagelsesprocedurer som omhandlet i artikel 23, stk. 1, og artikel 24, stk. 1, i forordning nr. 604/2013.

- EU-retten, og navnlig artikel 5 og 27 i forordning nr. 604/2013,

skal fortolkes således, at

med forbehold af denne forordnings artikel 5, stk. 2, skal afgørelsen om overførsel i forbindelse med et søgsmål, der er anlagt i henhold til forordningens artikel 27 til prøvelse af afgørelsen, og hvorved det anfægtes, at den i nævnte artikel 5 fastsatte personlige samtale ikke er blevet afholdt, annulleres, medmindre den nationale lovgivning giver den berørte person mulighed for inden for rammerne af dette søgsmål personligt at fremføre alle sine argumenter mod denne afgørelse ved en høring, som opfylder de i sidstnævnte artikel fastsatte betingelser og garantier, og disse argumenter ikke kan ændre afgørelsen.

- EU-retten, navnlig artikel 4 og 27 i forordning nr. 604/2013 samt artikel 29, stk. 1, litra b), i forordning nr. 603/2013,

skal fortolkes således, at

når den personlige samtale, der er fastsat i artikel 5 i forordning nr. 604/2013, har fundet sted, men den fælles folder, som skal udleveres til den berørte person i

henhold til den informationspligt, der er fastsat i den nævnte forordnings artikel 4 eller i artikel 29, stk. 1, litra b), i forordning nr. 603/2013, ikke er blevet udleveret, kan den nationale retsinstans, som har til opgave at vurdere lovligheden af afgørelsen om overførsel, kun annullere afgørelsen, hvis retsinstansen, henset til de særlige faktiske og retlige omstændigheder i den konkrete sag, finder, at den manglende udlevering af den fælles folder, uanset afholdelsen af den personlige samtale, faktisk har berøvet denne person muligheden for at fremføre sine argumenter i et sådant omfang, at den administrative procedure vedrørende den pågældende kunne have ført til et andet resultat.

- 2) Artikel 3, stk. 1, og artikel 3, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 604/2013, sammenholdt med forordningens artikel 27 samt artikel 4, 19 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

en retsinstans i den anmodende medlemsstat, for hvilken et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om overførsel er blevet indbragt, ikke må undersøge, om der i den anmodede medlemsstat foreligger en risiko for tilsidesættelse af princippet om non-refoulement, som ansøgeren om international beskyttelse vil blive udsat for efter sin overførsel til denne medlemsstat eller som følge heraf, når denne retsinstans ikke har konstateret, at der i den anmodede medlemsstat foreligger systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse. Den omstændighed, at myndighederne og retsinstanserne i den anmodende medlemsstat på den ene side og myndighederne og retsinstanserne i den anmodede medlemsstat på den anden side har forskellige opfattelser med hensyn til fortolkningen af de materielle betingelser for international beskyttelse, gødtgør ikke, at der foreligger systemfejl.

- 3) Artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 604/2013, sammenholdt med forordningens artikel 27 samt artikel 4, 19 og 47 i chartret om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

bestemmelsen ikke pålægger retsinstansen i den anmodende medlemsstat at erklære denne medlemsstat ansvarlig, når den ikke er enig i den anmodede medlemsstats vurdering med hensyn til risikoen for refoulement af den berørte person. Når der ikke foreligger systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse i den anmodede medlemsstat i forbindelse med eller som følge af overførslen, kan retsinstansen i den anmodende medlemsstat heller ikke forpligte sidstnævnte medlemsstat til selv at behandle en ansøgning om international beskyttelse på grundlag af artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 604/2013 med den begrundelse, at der efter denne retsinstans' opfattelse er risiko for tilsidesættelse af princippet om non-refoulement i den anmodede medlemsstat.

Underskrifter